

12^e JAARGANG N° 7 — 29 APRIL 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

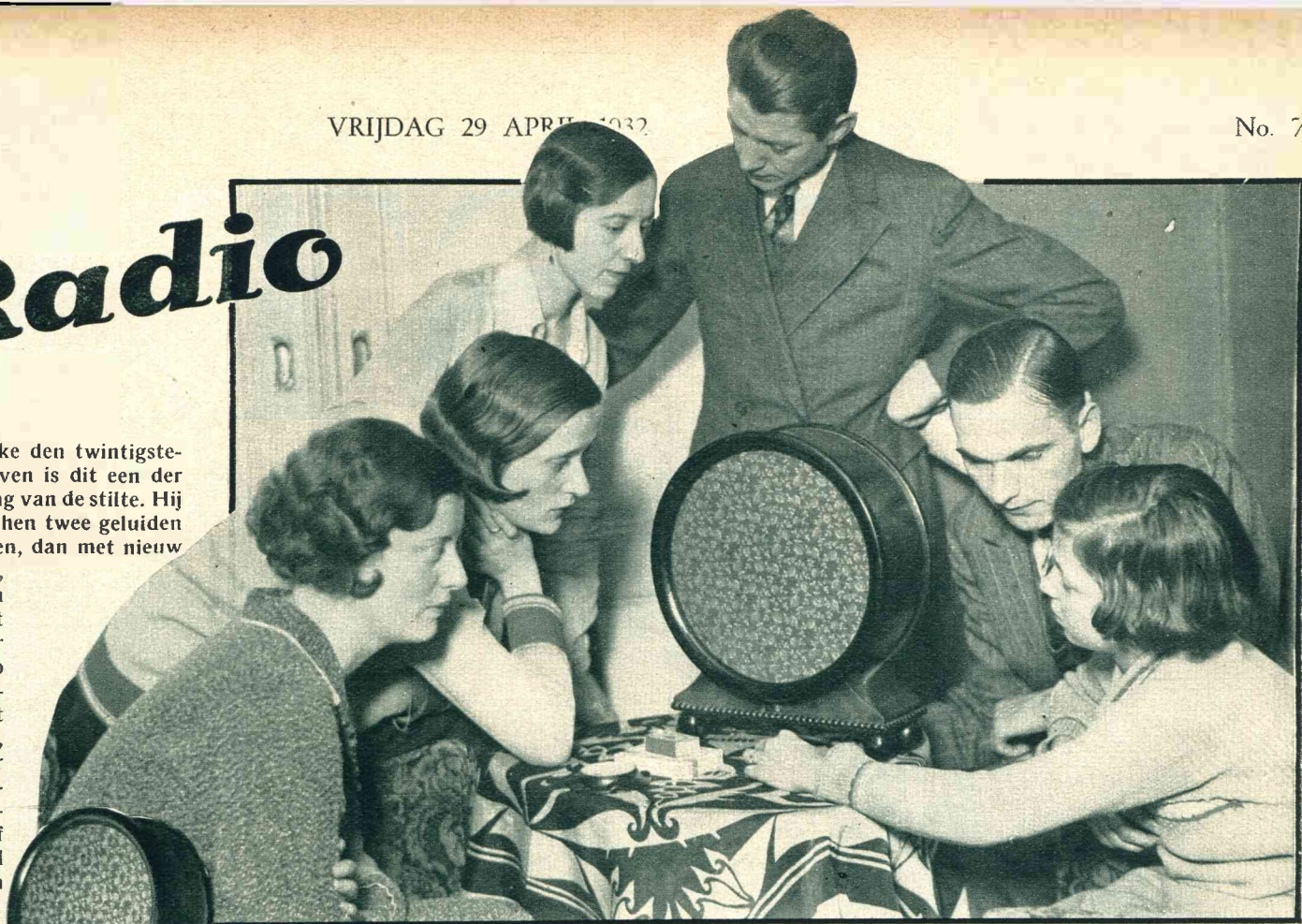

DE BONS GEKREGEN!

Paramount

DOOR de Radio

Onder de talrijke fouten, welke den twintigste-eeuwschen mensch aankleven is dit een der voornaamste: de miskenning van de stilte. Hij heeft de oogenblikken, die tusschen twee geluiden liggen, niet anders weten te vullen, dan met nieuw lawijt. Dit pleit niet voor hem, als men wil erkennen, dat alleen in de stilte de gedachten groot worden en puur. En dit bezwaar kan men dan ook tegen de radio staande houden: zij belet het denken. Maar omdat dit ook al niet ieders bezigheid is, en meer nog, omdat onze bezigheden daarvoor vaak een belemmering zijn, behoort niemand de radio te veroordeelen als een nietsnut of een lastpost, en mag geen enkel mensch zijn medeburger een

Als er goede muziek wordt uitgezonden.

His Masters Voice.

Fransche les.

„Holland leidt met 1-0”

Een „gloeiend” debat tijdens een lezing over de oorzaken van de crisis.

waaruit u de „Negende” van Beethoven tegenklinkt, doch mijnheer en mevrouw laten het hondje uit.

Er zijn vaders, die hun zonen een uitbrander kunnen geven, terwijl de luidspreker vermaant over: „Zachtheid bij de opvoeding”, er zijn menschen die nu eenmaal niet waard zijn een radio te hebben, daar zij de kunst van het luisteren niet hebben geleerd. Tot een minder ergerlijke categorie behooren de lieden, die zoo enthousiast zijn met de uitzendingen van Hilversum, Huizen, Daventry, Warschau, Berlijn, enz., dat zij van geen ophouden weten en van loutere geestdrift meenen, dat hun boven- of benedenburen evenveel behoefte hebben aan dansmuziek als zij zelf. Dezulken zou men een beetje meer maatgevoel willen toewenschen. Maar laat ons de radioweldaden niet vergeten. De werelddeelen heeft zij aan elkaar verbonden, de afstanden denkbeeldig, kennis en kunst bereikbaar gemaakt, het leven vereenvoudigd en veraangenaamd. Goed „gehan-

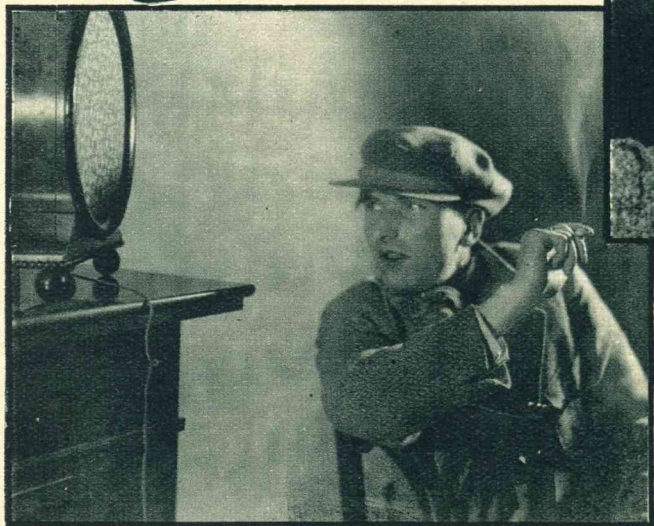
teerd", kan deze verbluffende en eerbied afdwingende vinding van het menselijk genie tot ons levensgeluk bijdragen. Zij maakt het bestaan geriefelijker en vaak waardevoller, in ieder geval afwisselender. Ga uw eigen ervaring maar na. En wat leert een kind van 1932 niet via de aethergolven? Zouden we in de toekomst de scholen maar niet sluiten? Geen tak van onderwijs, die niet per radio wordt gegeven, hetzij talen, hetzij zwemmen, hetzij schoon-schrijven, hetzij naaien. Cursussen voor beginners, voor meer-gevorderden, voor kenners, gegeven door specialisten, op

een manier, die dikwijls heel wat prettiger is dan in het „gewone leven”.

Laat ons de dagorde van een radio-mensch maar eens nagaan. Dan zal wel blijken, dat niemand het recht heeft zijn bestaan saai te noemen.

- 7.— Gewekt door het klokkenspel van den Dom te Keulen.
- 7.30 Gymnastiekoefeningen (in alle talen).
- 7.45 Les in haverhout bereiding of: „Een kijkje in Mesopotamië.”
- 8.15 Lezing: „Hoe besteed ik mijn dag 't beste?”
- 8.55 Wenken voor laatkomers.
- 9.30 Nieuwsberichten uit de heele wereld.
- 10.30 Klassieke muziek of Honolulu liedjes.
- 11.— De koffieboon, groei en bloei (door een oud-planter).
- 12.— „Boeken, die u gelezen moet hebben.”
- 1.— Dansmuziek of: „Hoe los ik kruiswoord-raadsels op?”
- 2.— Hoe doe ik mijn inkoopen?
- 3.— Lezing over: het Youngplan of: cursus in het borduren.
- 4.— Jazzband.

De radio verplaatst de dancing naar de huiskamer.

De radio doet het nieuwe mantelpak ontstaan.

„Aanhouding en opsporing verzocht van...”

„En toen zei Roodkapje tegen den wolf: Hier woont mijn grootmoeder”

„Armen zijwaarts, diepe kniebuiging”

Neem een ons goede boter, twee lepels zout....”

- 5.— „Wat zullen wij vandaag eten?”
- 6.— „Hoe maken wij 't onzen mannen gezellig”, of: „Sprookjes voor de jongsten.”
- 7.— De beginselen van het Finsch.
- 8.— Politieberichten, beurskoersen, uitslagen.
- 8.30 „Het niezen door alle eeuwen” of: „Eine kleine Nachtmusik”, of: „50 Latijnsche spreekwoorden toegelicht”, of: „Potpourri van filmliedjes.”

- 9.— Uitzending van den bokswedstrijd Dempsey-Carnera.
- 10.— „De mogelijkheden tot verbetering van de Maaskanalisatie”, of: „Is baby al zindelijk?”
- 10.30 „Crisis?” (door een hoogleeraar).
- 11.— „Bolero” van Ravel of: „Vroeg naar bed”, (een radio-hoorspel).
- 11.30 Fluitconcert van Weensche kanaries, of: „Hoe zaait men tarwe?”
- 12.— Wilhelmus, Internationale. „Wel te rusten, Dames en Heeren”.

En als de dame of de mijnheer luisteraar reeds is ingedommeld, zingt de Londensche Big Ben hem verder in slaap. Morgen komt er weer een dag.

De Amsterdamsche padvinders vierden hun St. Jorisdag bij een kampvuur op het IJclub-terrein.

Wethouder Abrahams opende aan de Kalfjeslaan terrein en lokalen van de Sportvereniging van het personeel der Amsterdamsche Gemeente Tram.

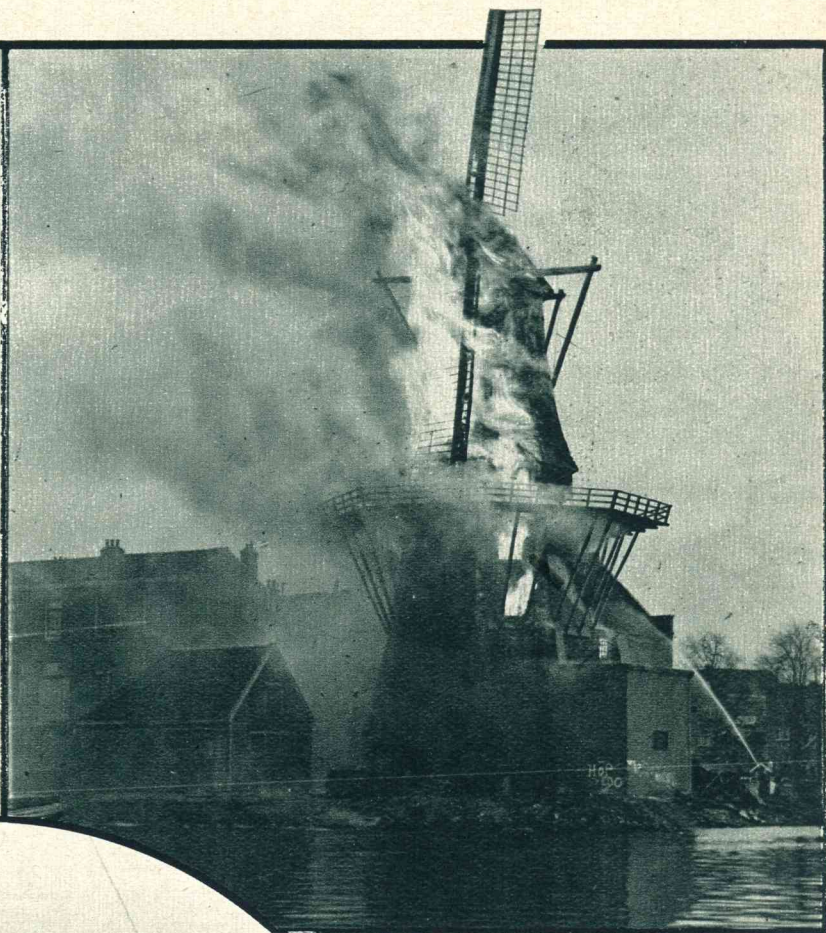
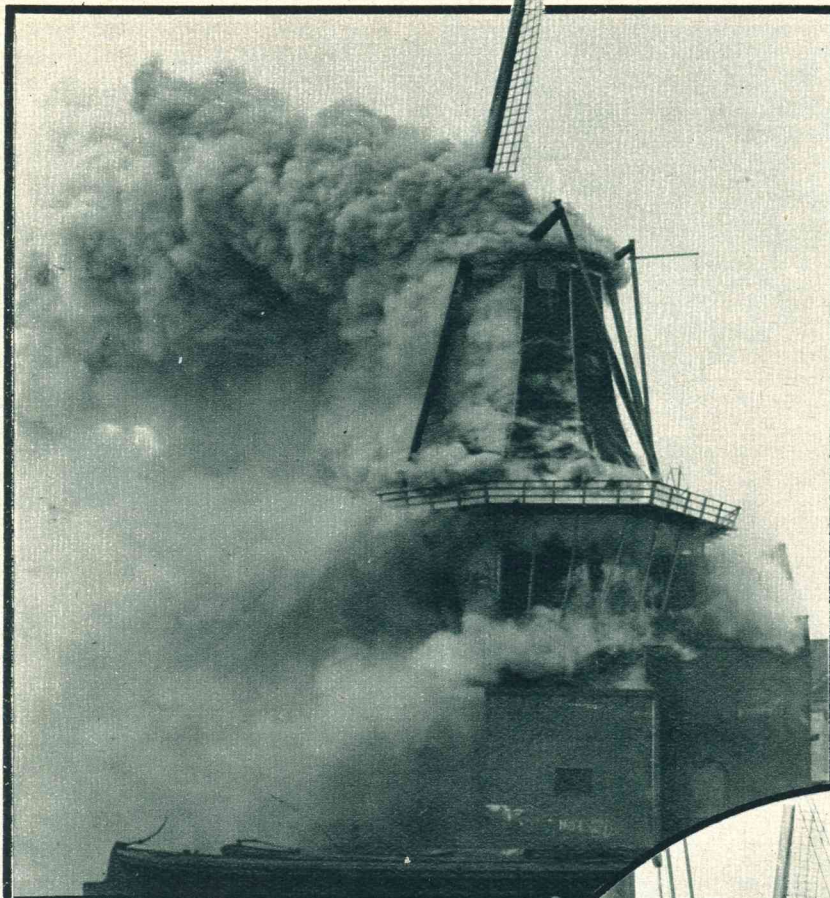
„Haantje” - minder bekend als H. F. Sitma - gaat zijn wachtersdienst in 't Vondelpark met pensioen verlaten.

AMSTERDAMSCH NIEUWS

Aan de Gemeentelijke Universiteit promoveerde de eerste Indonesische studente mej. I. Loemongga Haroen tot doctor in de geneeskunde. Een opname tijdens de promotieplechtigheid.

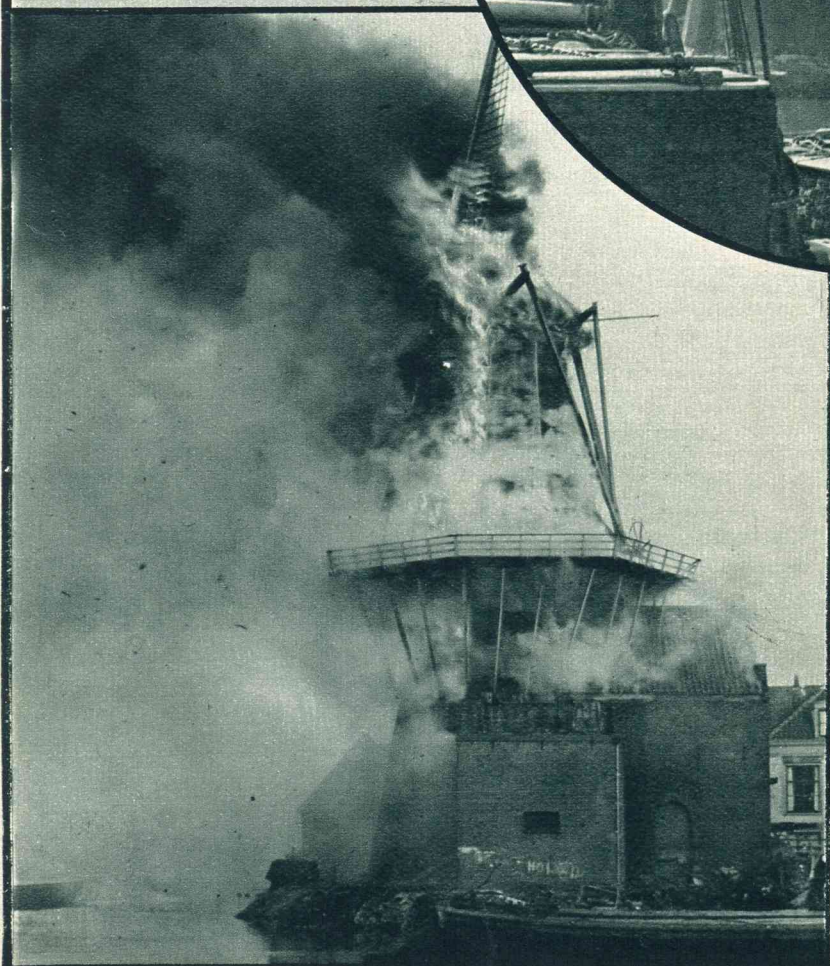
„De sterke arm” aan het zingen. De Amsterdamsche politie-agenten namen deel aan een politie-zangconcours te Rotterdam. En, blijkens onze foto, met genoeg.

De ondergang van „De Adriaan”

Het fantastische schouwspel van een molenbrand hebben de Haarlemmers dezer dagen kunnen genieten. Tegenover dit genot stond echter het verlies van de mooiste der tweemolens die de Spaarnestad nog bezat. „De Adriaan”, zichzelf spiegelende in het heldere Spaarne, bekend vooral aan de watersportliefhebbers, is door het vuur totaal verwoest. Wel had de molen, die uit de achttiende

eeuw dateert, geen roemrijk verleden, maar hij werd toch de eer waardig gekeurd door de vereeniging „De Hollandsche Molen” te worden aangekocht. Nu de brandende fakkel gedoofd is en er niet veel meer dan wat puin en asch overblijft, zal men het fraaie silhouet van „De Adriaan” noode missen. Wij reproduceeren hierbij een serie foto's van den ongeschonden en den brandenden „Adriaan”.

Als Auny Ondra in een film meespeelt, heeft men nimmer erg bevreesd te zijn, dat het scenario, wat men noemt „zwaar op de hand” is. De natuur en het wezen van deze artieste leenen zich daar niet voor. Zij is eerst op haar gemak, wanneer zij een beetje kan coquetteeren met haar liefthelgheid en als een luchtige lijn door het geschiedenisje kan heenloopen. In deze film doet zij dan ook een heele massa onbezonnen dingen, die geen enkel ander mensch in haar plaats doet en daarom is het ongetwijfeld prettig, daarvan eens nota te nemen. Van de menschen die gewoon doen, zijn er honderden millioenen op de wereld, doch dit genre is uit den aard der zaak slechts spaarzaam gezaaid. Dit is dan ook een van de redenen, dat FIM-film deze film vol vrouwen binnenkort uitbrengt.

wie du...!!

Tante zit er bij, doch weet van niets. Liefde zoekt nu eenmaal list.

Eine Freundin so goldig

Wanneer de apparaten van een tandarts niet heel erg goed in orde zijn, kan het gebeuren, dat men in een positie komt, die op z'n minst genomen „bar vreemd” is.

Het lied op de ton.

VRIJDAG 29 APRIL 1932

No. 7

De ruigharige terriers worden gekeurd.

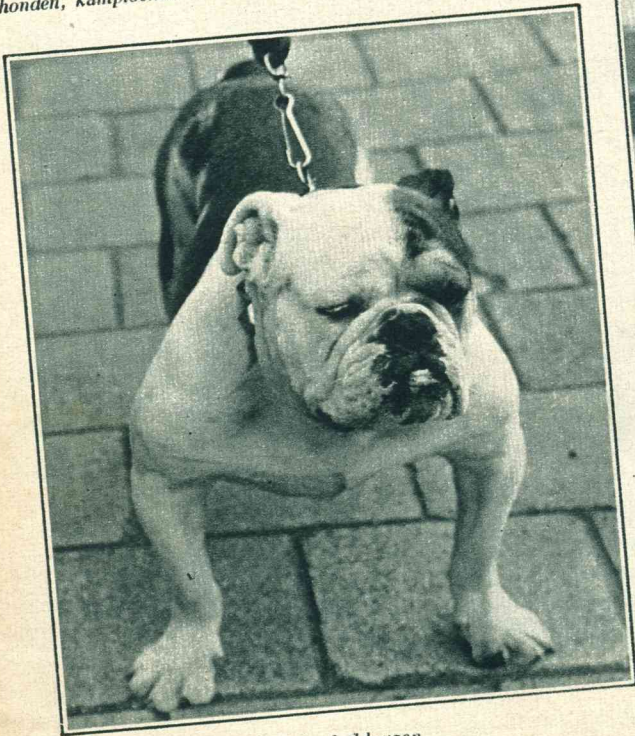
In de kapsalon. Een hondenhaarkunstenaar legt de laatste hand aan 't toilet van zijn cliënt.

"HONDSDAGEN"

De zoogenaamde „winnertentoonstelling,” die ieder jaar in het R. A. I.-gebouw te Amsterdam wordt gehouden is altijd opnieuw een attractie voor de hondenkenners en hondenliefhebbers. Men ziet er de bijzonderste exemplaren en de toekenning van titels en prijzen is voor de jury geen gemakkelijke taak. Hoe teeder de zorg van de eigenaars voor de viervoeters is, laten enkele van onze foto's — genomen „achter de schermen” — zien.

Afghaansche windhonden, kampioenen in hun klasse.

De kampioen der Engelsche bulldoggen.

Het dames-en-honden-kransje.

JONGE LOTEN (EEN TAFEREELTJE OP EEN HONGAARSCHE BOERDERIJ)

LEONARD WIL HOOGER-OP

G. R. MALLOCH

De directeur van het „Instituut voor Zelfontwikkeling” was eenforsch-gebouwd, welwillend uitzien, zorgvuldig gekleed man, in wiens tegenwoordigheid Leonard zich heel kleintjes en uitermate weinig op z'n gemak voelde. De directeur zat aan een enorm bureau-ministre van gepolijst mahoniehout, een smetteloos vloeiblad lag voor hem en er bevonden zich twee telefoon-toestellen op de schrijftafel en een heele serie belknoppen. Hij hield een visitekaartje in de hand. „Gaaf u zitten, meneer Higgins,” zei hij met een glimlach, die een prachtige rij blanke tanden liet zien.

Leonard zette zich op het puntje van een stoel. Hij was bedremmeld en verward, want hij wist, dat elk onderdeel van zijn verschijning met critischen blik opgenomen werd door den indrukwekkenden heer achter het niet minder indrukwekkende bureau, wiens oogen hij niet kon ontmoeten; zijn eigen oogen waren op dit oogenblik niet in staat hooger te kijken dan de zwart zijden das, waarin een diamanten speld fonkelde.

„Zoo, dus u wenscht vooruit te komen?” zei, na een stilte die Leonard beklemde, de directeur met een aangenaam-klinkende heldere stem. „U bent dus niet tevreden met uw tegenwoordige positie, omdat u voelt, dat deze niet strookt met uw capaciteiten en dat uw eigenlijke plaats onder de leidende persoonlijkheden is. Ik ken uw type; niets zal u naar beneden kunnen drukken, maar u zoekt aanmoediging, u hebt behoefte aan een wegwijzer, aan de juiste methode om het doel te bereiken, dat u zich voor oogen heeft gesteld.”

Leonard knikte, hij zou zelf niet zoo keurig onder woorden hebben kunnen brengen, wat hij verlangde.

„Wij zijn hier,” ging de aangename stem voort, „om u te helpen en ik zie onmiddellijk dat u onze hulp waard is.”

Dit was geheel in overeenstemming met de waarheid; Leonard's deelname aan den cursus zou acht pond waard zijn!

„Laat ik er direct bijvoegen, meneer Higgins,” vervolgde de directeur, „dat niet iedereen die in dezen stoel zit, door ons voortgeholpen wordt. Het doel van ons onderwijs is „efficiency” en het zou niet „efficiënt” zijn, tijd te verspillen aan lieden, wien we toch niets kunnen bijbrengen.” Hij nam een groot papier op en ging voort: „Zooals ik uit uw aanvraagformulier zie, bent u meneer Higgins, bediende op het kantoor van de firma Herbert Johnson, tegenwoordig salaris één honderd pond per jaar; doel: op te klimmen. Een zeer prijzenswaardig doel! En wat voor belemmeringen ontmoet u bij uw pogingen dat doel te bereiken, als ik vragen mag?”

Leonard spande zich in om zijn verwarde gedachten te verzamelen.

„Wel, ik weet het niet,” antwoordde hij eindelijk, op zenuwachtigen toon pratend. „Er zijn op kantoor zooveel boven mij. Ik zit bij de grootboeken en op mijn afdeling werken lui van een jaar of zestig, die net zoo begonnen zijn als ik en het niet verder hebben gebracht. Het vooruitzicht, dat dit ook mijn lot zou kunnen zijn, benauwt me gewoonweg. Ik heb getracht de aandacht op me te vestigen, maar zonder succes. Ik weet niet genoeg en heb geen slag om ze te imponeren. En,” voegde hij er aarzeland bij: „ik heb ook mijn uiterlijk tegen.”

De directeur moest zichzelf bekennen, dat Leonard's laatste opmerking verre van onjuist was; hij was een magere, onaanzienlijke jongeman met een stomp neus; hij droeg slechtzittende, goedkope kleren en zijn haren moesten noodig geknipt worden. Maar dat belette hem niet, zijn bezoeker vriendelijk toe te lachen.

„Mag ik u eraan herinneren, dat velen van de meest-op-den-voorgond-tredende figuren in zaken en in de politiek klein van gestalte zijn? Tob daar niet over, het is absoluut niet van invloed, als u zich wapent met de speciale kennis, die onze cursus u geeft. Maar u moet beginnen met elken angst

voor eigen minderwaardigheid uit uw geest te bannen. Houd u zelf iederen dag voor, dat u minstens even goed bent als een ander; dan zult u er toe komen het zelf te gelooven en naar dat geloof gaan handelen. Zal ik u bewijzen, dat u méér waard bent dan u zelf denkt?”

„Alstublieft!” klonk het gretig.

„Kijkt u eens. Ik zie uit uw aanvraag, dat u een jaar op uw tegenwoordig kantoor bent. Is het uw eerste betrekking?”

„Ja.”

„En hoeveel kostte u uw ouders vóór dien tijd? Hebt u dat uitgerekend? Neen? Nu, laten wij zeggen honderd pond per jaar; veel minder kan het niet geweest zijn, nietwaar? En nu verdient u honderd pond per jaar en kost uw vader geen penny meer. Dat wil zeggen, dat daardoor honderd pond per jaar wordt uitgespaard en u in werkelijkheid dus tweehonderd verdient... ofwel honderd procent meer dan u vermoedde.”

„Dat is zoo,” gaf Leonard toe, ofschoon hij er heelemaal niet zeker van was of de theorie van den imposanten directeur wel steek hield. Maar het klonk prachtig... bemoedigend... honderd procent meer dan hij gedacht had! Deze menschen waren toch knap, vond hij; ze verstonden de kunst iemand zelfvertrouwen en gevoel van eigenwaarde bij te brengen en minder verlegen dan zoo-even, schoof hij naar achteren op zijn stoel.

Het ontging den directeur niet, dat zijn vernuftige redeneering den gewenschten indruk had gemaakt.

„Nu hebt u een beter begrip gekregen van uw vermogen om geld te verdienen, nietwaar, meneer Higgins?” drong hij aan. „U ziet, dat onze beloften geen holle phrasen zijn.”

Leonard knikte bevestigend.

„Mag ik u dan verzoeken uw naam op onze leerlingenlijst te plaatsen?” vroeg de directeur, terwijl hij een register uit een lade haalde en het Leonard in de hand duwde. Hij oordeelde dat dit was, wat men het „psychologische moment” pleegt te noemen.

Werktuiglijk en met vele van zijn vragen nog onbeantwoord, doopte Leonard de pen in den inkt. Het zou hem onmogelijk zijn geweest den energieke directeur te weerstreven.

„Teekent u alstublieft op de stippellijn.”

Leonard teekende.

„De gewone condities zijn twee pond bij het begin en de rest in een maandelijksche termijn. Wilt u met een cheque betalen of contant?”

Leonard werd zich bewust, dat hij zich geveild voelde door de veronderstelling, dat hij een bankrekening er op na zou houden.

„Ik zal u contant betalen,” verklaarde hij, twee biljetten van een pond te voorschijn halend. „Ik heb mijn chequeboek niet bij me.”

„Ik zie, dat wij u al iets geleerd hebben,” merkte de directeur op, terwijl hij de handteekening afvloede en het geld in een der laden van zijn bureau legde. „Natuurlijk bezit u geen bankrekening!” Hij maakte een kwasi-dreigend gebaar met den wijsvinger. „Maar u heeft gelijk, groot gelijk, dat u mij dat antwoord gaf. Het was van mijn kant een kleine proef om te zien of u tegenwoordigheid van geest aan den dag legt in een onvoorziene situatie. En u slaat u er goed doorheen! Geef je nooit bloot — dat is een van de belangrijkste stelregels in zaken. En nu, meneer Higgins, tot ziens; uw eerste les zal u vanavond toegezonden worden.”

Leonard verliet het „Instituut” met gemengde gevoelens. Hij was gekomen voor een advies, dat hem tot niets zou verplichten en hij had zich laten verleiden een handteekening te plaatsen, die hem acht pond kostte! Maar toch had hij iets geleerd door dit bezoek; hij was honderd procent meer waard, dan hij had gedacht en zijn handig antwoord met betrekking tot het cheque-boek gaf hem een hooger en dunk van zichzelf.

De directeur belde zijn secretaresse.

„Juffrouw Jones,” verzocht hij, terwijl hij haar Higgins' formulier overhandigde, „boek u dit in

en zendt Cursus No. 1. En voor ik het vergeet, noteert u het volgende even op zijn kaart:

„Geval H. 1002 L. H. Kwam om raad. Salaris £ 100.— per jaar. Ging heen met de overtuiging, dat hij £ 200.— per jaar waard was.”

Toen de directeur weer alleen in het privé-kantoor zat, nam hij een roman op en in het vooruitzicht van een uurtje rustig en gezellig lezen, leunde hij behaaglijk in zijn stoel achterover.

„Eigenaardige kwast,” mompelde hij, toen hij het boek opende.

II.

Toen Leonard dien avond Alberta Judson ontmoette voor den winkel in St. Paul's Churchyard, waar zij werkzaam was, merkte zij al spoedig een ongewone zelfbewustheid in zijn houding en manier van doen en het duurde niet lang of zij had de oorzaak van de plotselinge verandering in hem ontdekt. Alberta, een praktische jongedame, had zich voorgenomen met Leonard te trouwen, zoodra hij genoeg zou verdienen om haar te onderhouden en, nuchter-prozaïsch als ze was, had ze geen oog voor de onbegrensde mogelijkheden, die zich, onder auspiciën van 't „Instituut voor Zelfontwikkeling” ten opzichte van den jongeman gingen openen. Zelfs de tooverformule van de honderd procent maakte niet den minsten indruk op haar.

„Als je het mij vraagt,” verklaarde ze, toen zij in een lunchroom een kopje thee dronken, „komt de heele zaak hierop neer, dat je je twee pond uit den zak hebt laten kloppen. Wat beteekent honderd procent als je ze toch niet in handen krijgt?” voegde ze er een tikje snibbig aan toe.

Met groot geduld legde Leonard haar opnieuw de theorie van den directeur uit, maar Alberta was niet te overtuigen, dat er eenige winst school in een denkbeeldigen toeslag van 100 % op je salaris, dien je toch niet in contanten uitbetaald kreeg!

Dus vond Leonard 't maar het beste om met het alle-fantasie-missende meisje verder maar zoo min mogelijk over de zegeningen van het Instituut van gedachten te wisselen, tot tijd en wijle dat de resultaten van de schriftelijke lessen zich in tastbare voordeelen zouden manifesteren. Dan zou ze wel anders piepen, dacht hij welgemoed...

Toen hij den cursus een maand had gevolgd, vond Leonard, dat hij al een heeleboel geleerd had; na twee maanden, dat hij heel wat beter begrip had van de juiste manier van werken op een kantoor dan meneer Meredith, de chef-de-bureau, wiens taak het was dat werk te organiseren en aan het einde van de derde maand was hij overtuigd, dat hij hoopjes meer van de zaak afwist dan meneer Johnson, het hoofd van de firma.

Het was één der fundamentele stelregels van het Instituut, dat men, om succes in de wereld te hebben, moest zorgen niet onopgemerkt te blijven. Daarin slaagde Leonard ten volle; meneer Meredith beschouwde hem langzamerhand als een gruwelijken lastpost! Er ging haast geen dag voorbij, zonder dat de jongeman hem met een of ander schitterend idee aan boord kwam en ofschoon enkele van zijn voorstellen op hun praktische bruikbaarheid getoetst en door den eigenaar en diens chef-de-bureau afgewezen waren, liet Leonard zich niet ontmoedigen. Wanneer die Meredith een armzalig beetje verstand en een volslagen gebrek aan verbeeldingskracht had, dan was dat nog geen reden, waarom hij, Leonard, zich zou vastklemmen aan ouderwetsche methoden. Hij hield vol tot de chef bij den patroon over hem klaagde. Zijn omgang met zijn collega's was ook anders geworden; hij was niet meer als vroeger een goedmoedelijke kameraad; hij hield zich op een afstand en ging in z'n eentje koffiedrinken, zijn gedachten vervuld van de nieuwste schriftelijke les van het Instituut. Wanneer de superieuren weg waren en dit voor de anderen op kantoor een dankbare aanleiding was om te luieren of grappen te maken, keek hij afkeurend rond, deelde vermaningen uit en hij slaagde erin zich in korten tijd de antipathie van het heele verdere personeel op den

Te Long Beach in Californië is aan de Wilson Universiteit aldaar de beste golfschool van Amerika verbonden. Een gemeenschappelijke les, die gegeven wordt onder de tonen van een vroolijken marsch.

hals te halen. Ze duiden hem aan als „die ellendige kleine kwibus”, ook waar hij zelf bij was. Maar dan lachte hij alleen maar en dat maakte de anderen nog woedender.

Alberta zag met klimmende verbazing en ergernis de verandering bij haar hartsvriend zich voltrekken. Met al de vinnigheid waarover ze beschikte — niet zoo’n klein beetje als ze uit haar humeur was — verweet ze hem, dat hij al het geld, dat hij nu verspilte aan nieuwe pakken, hoeden en dassen, beter naar de spaarbank kon brengen. Als hij dat niet deed, waren ze over honderd jaar nog niet getrouwd, verklaarde ze somber.

Maar Leonard liet zich door die verwijten niet uit het veld slaan; hij wist wat hij deed; zij moest niet mee praten over dingen, waarvan ze geen verstand had en hem maar kalm zijn gang laten gaan. Hij zei dit telkens weer en met zulk een hooghartigheid, dat het meisje eerst niet wist of zij hem moest uittachen of boos op hem worden.

Maar tenslotte was het resultaat van zijn doelbewust en vasthoudend vertoon van meerderheid, dat Alberta onder den indruk kwam. Waarom wist ze zelf niet precies, maar langzamerhand ging ze het pikant vinden, dat Leonard iets van een heerschzuchtige, krachtige persoonlijkheid in zijn optreden kreeg; het gaf hem een waardigheid, die hem aantrekkelijker maakte in haar oogen en zijn gebrek aan uiterlijk schoon vergoedde.

Op een ochtend hadden meneer Johnson en zijn chef-de-bureau een zakelijk gesprek in het privé-kantoor. Meredith zat op een punt van het schrijfbureau van zijn patroon; hij rookte een sigaret en zijn houding en toon zouden Leonard hooglijk verbaasd hebben, als hij om het hoekje van de deur had kunnen kijken. Als er leden van het personeel bij waren was het altijd „meneer Meredith” en „menéer”, maar als de heeren alleen waren, stonden de zaken anders. Meredith was tijdens den wereldoorlog Johnson’s kolonel geweest en hun tatrijke

gemeenschappelijke herinneringen aan ontberingen en levensgevaar werden niet uitgewischt door hun tegenwoordige verhouding. In het particuliere leven waren zij intieme vrienden.

„Verder is er niets bijzonders, geloof ik,” zei Meredith, terwijl hij opstond en het eindje sigaret in het vuur gooide. „O ja, ik heb toch nog wat. Ik wou je even over dien Higgins spreken. Die vent wordt gewoon een nachtmerrie met zijn eeuwige opmerkingen over verbetering van onze werkmethoden. Ik heb hem al een paar maal den wind van voren gegeven, maar zonder succes. Hij maakt me soms razend.”

„Ja, dat is een wonderlijke kleine kerel,” viel Johnson den spreker bij. „Ik kan me niet buiten deze vier muren vertoonen, of ik val letterlijk over dien aap van ’n jongen. Hij schijnt ’t erop toe te leggen altijd mijn weg te kruisen. Wat bezielt dien vent in vredesnaam? Hij is overigens uitstekend voor zijn werk, nietwaar?”

„Ja,” zuchtte Meredith, „dat is juist het heroerde van het geval. Als die kleine kwast zich maar bij zijn werk hield; maar de kwestie is, dat hij een schriftelijken cursus van het „Instituut van Zelfontwikkeling” volgt over „efficiency in zaken.”

„O, hemel,” riep Johnson wanhopig. „Wat vangen we met zoo’n idioot aan?”

„Het beste was, hem den nek om te draaien,” opperde Meredith. „Maar dat is helaas bij de wet verboden.” Hij wilde er nog iets aan toe voegen, maar werd gestoord door een tik op de deur.

„Binnen,” riep Johnson. Hij ging rechtop zitten en zijn gezicht kreeg de gewone strenge uitdrukking.

Leonard deed een stap over den drempel, maar aarzelde toen hij Meredith zag.

„Kom binnen en doe de deur dicht,” verzocht de patroon. „Wat is er? Je kunt toch zeker ook wel in de tegenwoordigheid van meneer Meredith vertellen wat je op het hart hebt?”

„O zeker, meneer,” antwoordde Leonard, „maar ik dacht dat u alleen was.”

„Als ik teveel ben, meneer,” begon Meredith met een boosaardigen glimlach, maar Johnson viel hem met een ongeduldig handgebaar in de rede.

„Blijft u alstublieft, meneer Meredith. Nu Higgins, als het je salaris betreft, kun je de moeite wel sparen. Het is slecht in zaken op het oogenblik, dat weet je ook wel en daarom zou het onverantwoordelijk zijn, als we onze kostenrekening nog meer gingen bezwaren.”

„Ik denk, dat de markt binnenkort wel zal verbeteren, meneer; er is een neiging tot vooruitgang in de koersen te bespeuren. Ik volg nauwkeurig de schommelingen van de markt en u zult zien, dat de feiten mij in het gelijk stellen. Neen, ik kom u niet lastig vallen over mijn salaris, meneer; ik had alleen een kleine opmerking, waarvan misschien meerdere „efficiency” het gevolg kan zijn. „Efficiency” is de ware economie, meneer.”

Johnson was werkelijk van zijn stuk gebracht; zóó iets had hij nog nooit beleefd! Neen, hij was een humaan man, die er niet van hield de mensen af te snauwen. Hij wierp een blik op Meredith, alsof hij van dezen hulp verwachtte, maar het eenige antwoord van den chef-de-bureau was een wrang lachje.

„Wel, wat is dat dan voor grootsch idee!” vroeg Johnson, na een ietwat pijnlijke pauze.

„Het is geen grootsch idee, meneer, het gaat maar om een kleinigheid. Maar kleinigheden spelen een niet te onderschatten rol in de organisatie van een bedrijf. Ik volg een cursus over „efficiency in zaken” en daardoor heb ik dat leeren inzien.”

„Dat is heel prijzenswaardig van je, Higgins! Maar nu je idee?”

„De kwestie is deze, meneer, dat de klok in het personeel-kantoor aan den verkeerden kant hangt.”

„Dat de klok aan den verkeerden kant hangt?“ echode Johnson verbijsterd.

„Zeker, meneer. Het heele personeel zit er met den rug naar toe. Als ze willen weten hoe laat het is, moeten ze met hun werk ophouden en het hoofd omdraaien. Wanneer dertig boekhouders, correspondenten en typisten dat, laten we zeggen twintig maal per dag doen en er elken keer tien seconden voor nemen, beteekent dit voor de firma een verlies aan arbeidstijd van één uur en veertig minuten per dag-of tien uren per week. Dus omdat de kantoor klok een onoordeelkundige plaats heeft, betaalt u tien uren loon voor niets, eenvoudig weggegooid geld...! We zouden ook kunnen zeggen, dat u de klok betaalt, en dat kan toch nooit uw bedoeling zijn, nietwaar?“

De uiteenzetting werd op een toon van bescheiden ernst gegeven en toen hij uitgesproken had, bleef Leonard in een houding van beleefd afwachten staan. Wat zou zijn patroon, die hem verblijft aankeek, zeggen? vroeg hij zich in spanning af.

Maar na een oogenblik stilte kwam er over Johnson's lippen niets anders dan de gemompelde verzuchting: „Hemel-nog-aan-toe!“

Meredith was zijn verbazing eerder te boven en vroeg een beetje schamper: „Heb je die wijsheid uit je cursus?“

„Wel, meneer Meredith, het komt me voor, dat, als er iets in mijn idee zit, het er weinig toe doet, hoe ik er aan kom,“ antwoordde Leonard, zich regel VI uit de schriftelijke lessen herinnerend, die handelde over „Tegenwoordigheid van geest“.

Johnson had zich inmiddels voldoende hersteld, om de leiding van het gesprek in handen te nemen.

„Je opmerking getuigt ongetwijfeld van inzicht, Higgins,“ zei hij ernstig, „en ik ben je er zeer dankbaar voor. Maar de zaak zit zóó, dat ik iederen keer, als de deur van het personeel-kantoor open gaat, die klok kan zien van de plaats, waar ik op het oogenblik zit. Ik vind dat heel gemakkelijk — het bespaart mij de moeite en het tijdverlies, van telkens mijn horloge te moeten raadplegen. Na ampel overleg met meneer Meredith en na nauwkeurige berekening zijn wij tot de conclusie gekomen, dat op de basis van mijn bescheiden winst uit de zaak de toestand, zooals hij nu is, ons tien pond, zes shilling en drie pence per week voordeel geeft. Je ziet dus dat het 't beste is de klok te laten, waar zij nu hangt, Higgins. Maar nogmaals, ik dank je wel.“

Leonard zag in, dat het onverstandig zou zijn, te doen, alsof hij den wenk, dat het onderhoud geëindigd was, niet begreep; hij trok zich terug, niet onvoldaan over het resultaat van zijn bezoek. Wel was zijn voorstel afgewezen, maar zoo goed als zeker spraken ze nu over hem in het privé-kantoor. Hij had wel gezorgd — zooals de cursus met klem aanbeval — dat hij niet onopgemerkt bleef. En Leonard was niet ver van de waarheid, want toen de deur zich achter hem gesloten had, richtte Johnson zich tot zijn chef-de-bureau met de spottende opmerking: „Snap jij het, Meredith, dat wij zelf nooit ontdekten hebben, dat hier met geld gesmeten wordt? Wat een ezels zijn we toch, hè, als je die kwaje aap hoort! Het is warempel een wonder dat we nog een penny verdienen! Weet je wat, we moesten maar gaan lunchen — ik heb bepaald behoefte aan versterkend voedsel na deze emoties!“

„Best,“ stemde Meredith toe. „Gewone plaats?“

„Neen. Ik heb afgesproken, dat wij Swan vandaag zouden ontmoeten — hij is over uit Manchester en we kunnen hem om half één bij Jacobs vinden. Hij is een groot bewonderaar van dat soort degelijke, ouderwetsche gelegenheden — van mondaine restaurants moet de oude heer niets hebben.“

Enkele minuten nadat de patroon en de chef-de-bureau waren weggegaan, verliet ook Leonard Higgins het kantoor om te gaan koffiedrinken. Hij had er geen flauw besef van, dat hij zijn schreden richtte naar dezelfde plaats, die Johnson en Meredith dezen dag voor hun lunch hadden uitgekozen; het eenvoudige, schilderachtig-ouderwetsche restaurant, waar men zoo rustig zat in de afgeschutte hokjes, gevormd door hooggerugde houten banken met leeren kussens ter weerszijden van de tafels, en dat in de wandeling altijd met

den naam van den eigenaar als „Jacobs“ werd aangeduid.

Leonard was er een dagelijksche gast; door hier te komen, vermeed hij de kans een of anderen collega tegen het lijf te loopen; die behoorden niet tot de bezoekers van dit „deftige“ etablissement en hij was absoluut niet gesteld op de ietwat-ruwe familiariteit van deze heeren. Maar om nog een andere reden had „Jacobs“ een groote attractie voor hem; men zag er altijd mannen van aanzien, positie en goeden huize — de cursus leerde immers, dat het voor iemand, die vooruit wilde komen, een levensvoorwaarde was, zooveel mogelijk het gezelschap te zoeken van lieden van voornameren stand. En ten slotte, het eten was er voortreffelijk en goedkoop — de kellners waren niet verwend op het stuk van fooien... .

III

Leonard had zich juist van zijn smakelijken vleeschschotel bediend, toen hij in 't afgeschutte hokje, grenzende aan dat, waar hij zat, stemmen hoorde in lachend gesprek, stemmen die hem bekend voorkwamen. Hij was slechts door het dunne houten beschot van de bank van de sprekers gescheiden en wist onmiddellijk dat zijn patroon en meneer Meredith daar vlak bij hem zaten met een derden persoon, dien zij aanspraken als Swan. Dat was ongetwijfeld meneer Swan uit Manchester, een van hun oudste zakenrelaties en een groot-afnemer van ruwe rubber. Een oogenblik bekwam hem de verleiding te luisteren, in overeenstemming met regel XII: „Maak een zoo goed mogelijk gebruik van iedere kans.“ Hij liet die gedachte echter direct varen, omdat zijn gewetensbezwaren zwaar-

der wogen dan de voorschriften van den cursus, maar toen hij tenslotte zijn eigen naam hoorde noemen, werd het hem — begrijpelijk genoeg — te machtig en hij had een engel moeten zijn in plaats van een mensch, om niet de ooren te spitsen.

„Hoe zei je ook weer dat hij heet?“ vroeg Swan, na een luide uitbarsting van gelach.

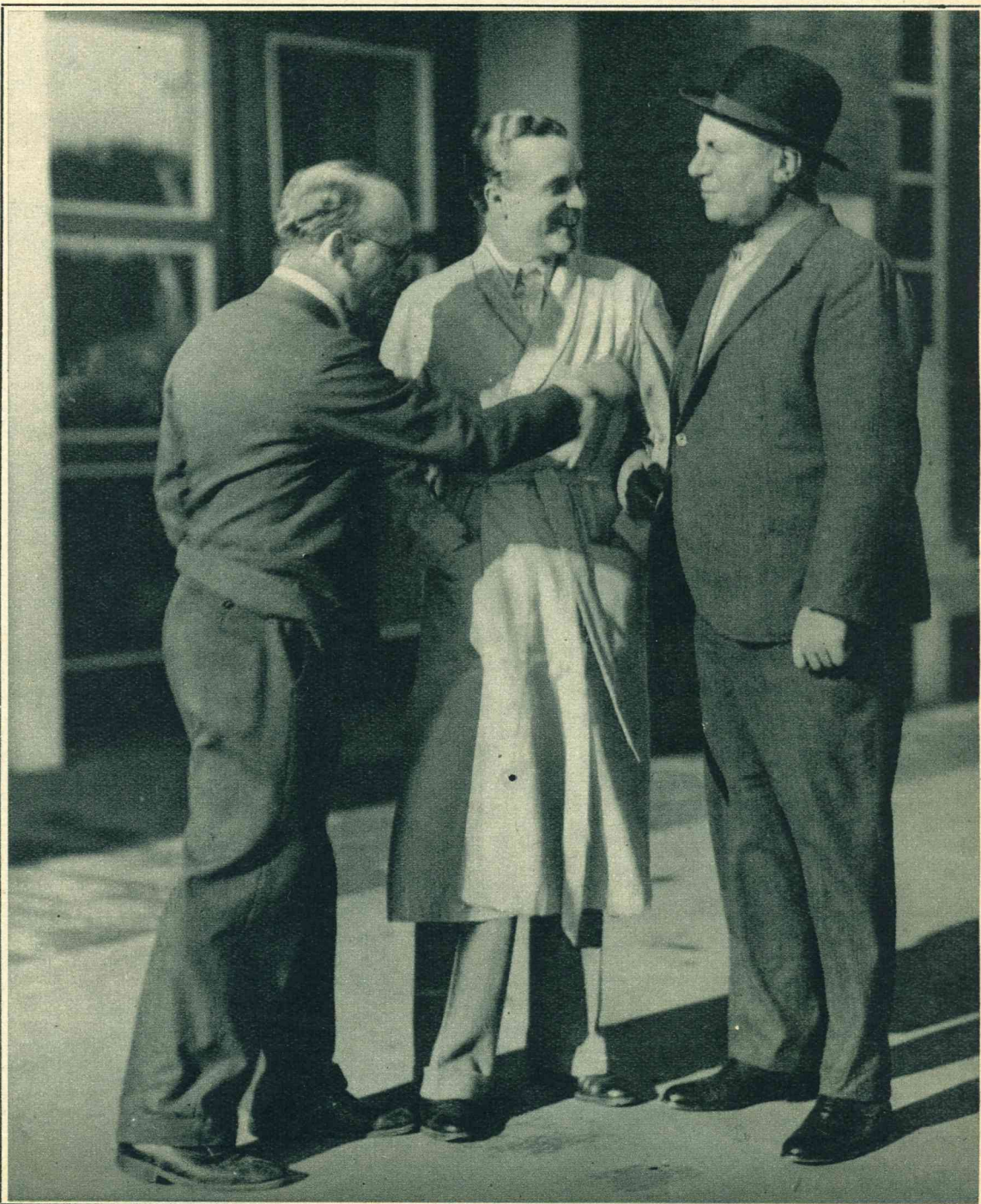
„Higgins heet die onmogelijke kleine kerel,“ deelde Johnson, nog schuddend van 't lachen, mede. „Het is nu zoover gekomen, dat hij een soort verschrikking voor ons allebei wordt, een lastpost van je-welste. Ik wou dat ik een middel wist om met fatsoen van hem af te komen.“

„Ik ken dat type,“ verklaarde Swan. „Heb er zelf zoo eentje op mijn kantoor in Manchester gehad. Wilde mij leeren, hoe ik den boel moest organiseren — wist alles beter dan ik. Maar ik was er gauw achter, op welke manier ik hem moest kwijt raken.“

„Hoe?“ vroeg Johnson gretig. „Je moet overigens wel in het oog houden, dat het eigenlijk geen ongeschikt soort vent is — hij meent het goed en is uitstekend voor zijn werk.“

„Wel, het was makkelijk,“ hernam Swan lachend. „Ik gaf hem een werkelijk verantwoordelijke taak, hij hield het precies één dag vol. Den volgenden ochtend kwam hij rillend als 'n juffershondje bij me en vroeg alsjeblieft weer terug te mogen naar zijn facturen. Hij bezweek onder den last, beweerde hij. Mijn oordeel over dat soort lui is zóó: als zij werkelijk geschikt zijn voor een verantwoordelijke positie, geef ze dan een kans. Maar negen-en-negentig procent legt het hopeloos af, als ze aan de vuurproef onderworpen worden.“

(Wordt voortgezet.)

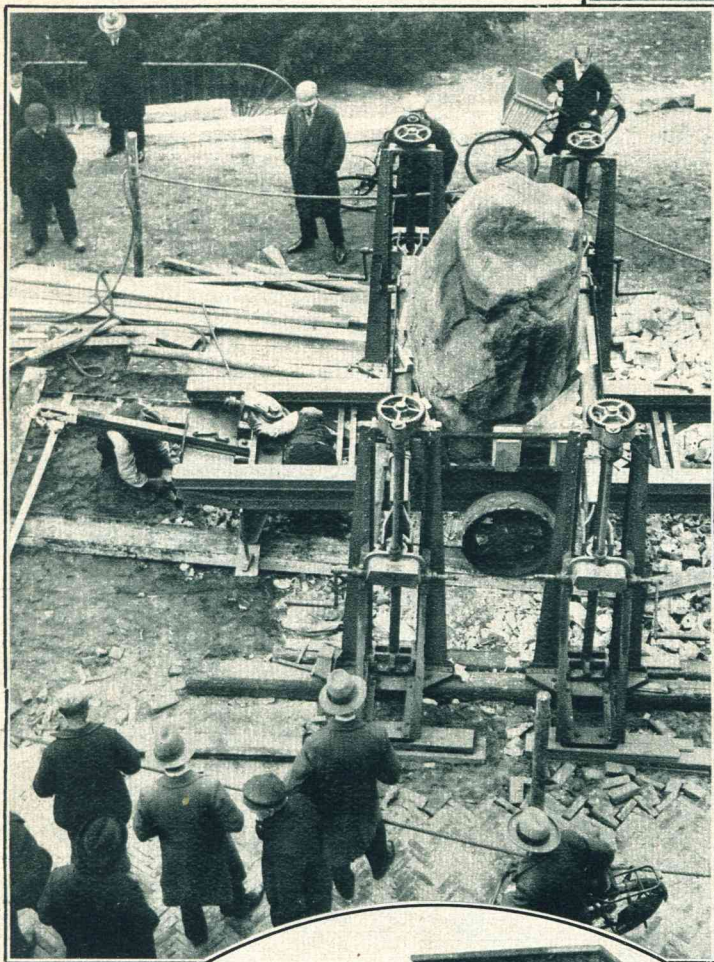
Drie beroemdheden ontmoeten elkander: v.l.n.r. de regisseur R. Siodmak, de filmspelers Willy Fritsch en Emil Jannings.

Een hoogst zeldzaam jubileum vierde te Winkel (N.H.) het echtpaar P. Pluister-Boots. De oudjes zijn niet minder dan zeventig jaar getrouwd.

De beroemde Amersfoortsche kei werd naar een nieuwe „standplaats” gesleept. Het opvijzelen van het gevaarte kostte eenige inspanning.

Te Hilversum werd in het oude Raadhuis aan den kerkbrink een tentoonstelling geopend van de werken der leden van de plaatselijke vereeniging van beeldende kunstenaars. — Een overzicht van de oude raadzaal.

WAT IN DE PROVINCIE GEBEURDE

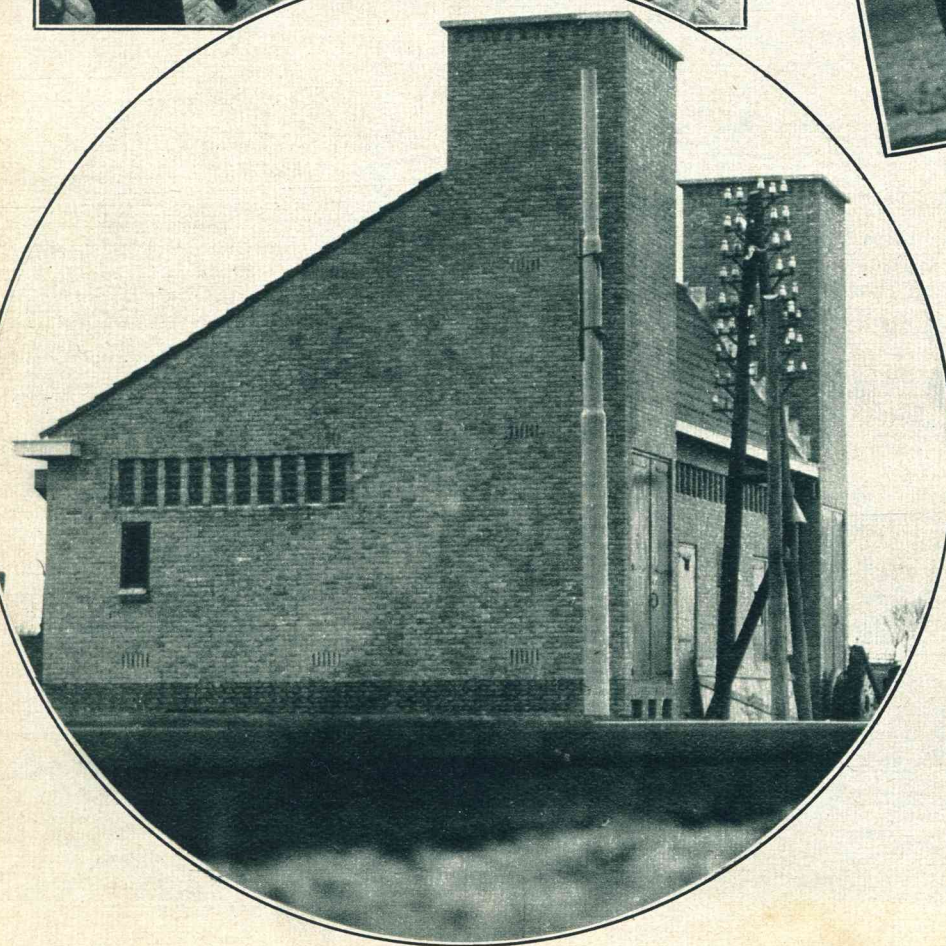

Te Marken, dat tot nu toe maar één boom rijk was, is thans een boomplantedag gehouden.

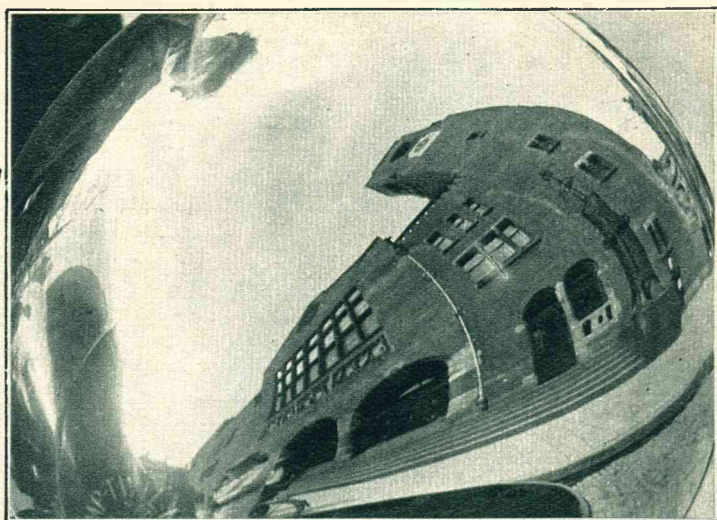
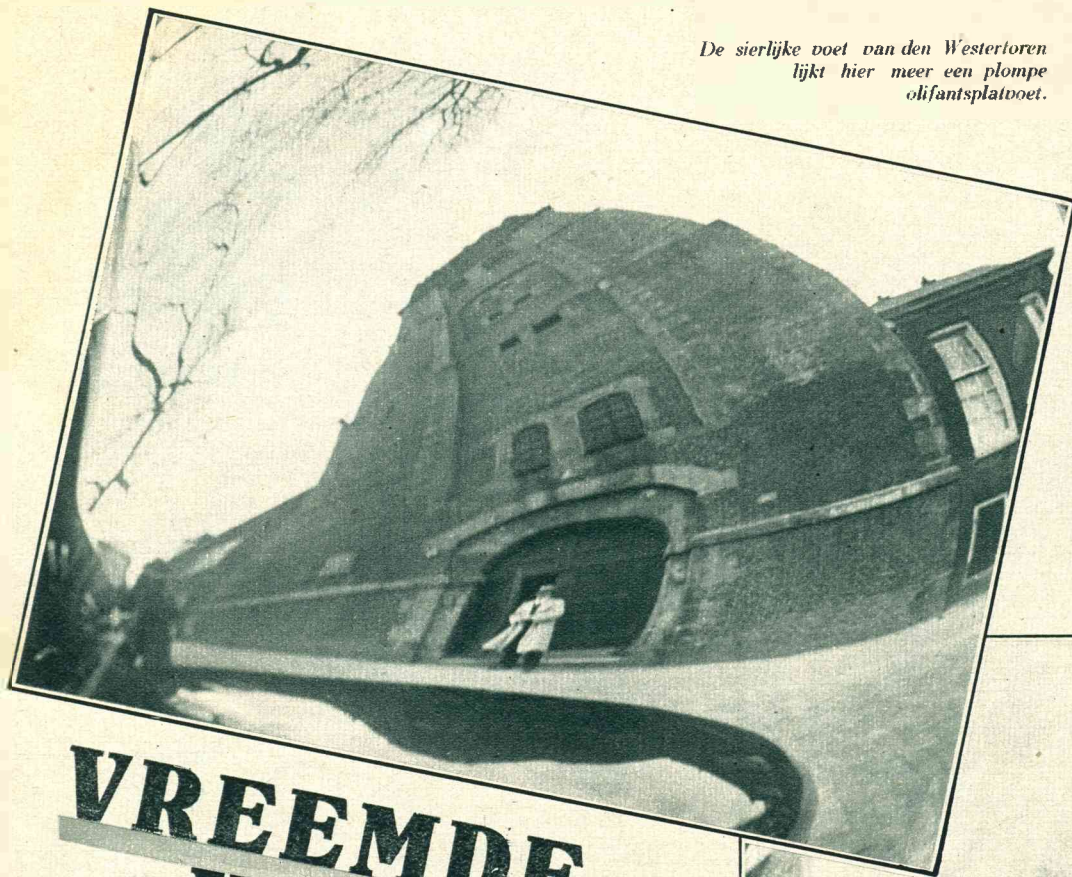
Door het gereedkomen van den afsluitdijk der Zuiderzee zullen de overstromingen van het eiland n.l. voortaan achterwege blijven, zoodat 30 boommen en 200 struiken in de toekomst schaduw genoeg op de eilandbewoners zullen werpen.

De electrificatie van de tramlijn Amsterdam—Purmerend wordt geregeld. Bij IJpendam is thans 'n transformatorhuisje gebouwd.

Een hevige brand vernielde te Haarlem een winkel en woonhuis aan de Spaarnwouderstraat.

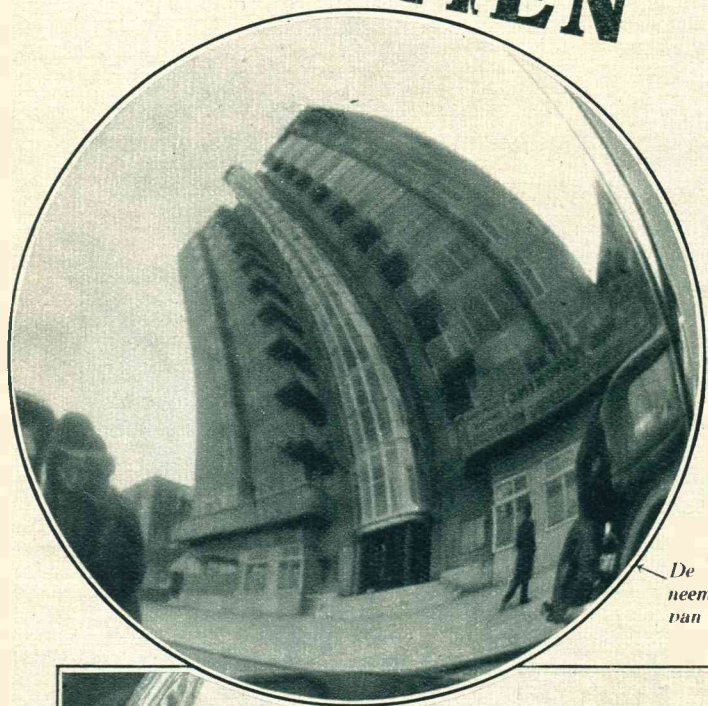

*De sierlijke voet van den Westertoren
lijkt hier meer een plumpe
olifantsplatvoet.*

De Beurs staat al lang mangel.

VREEMDE VORMEN

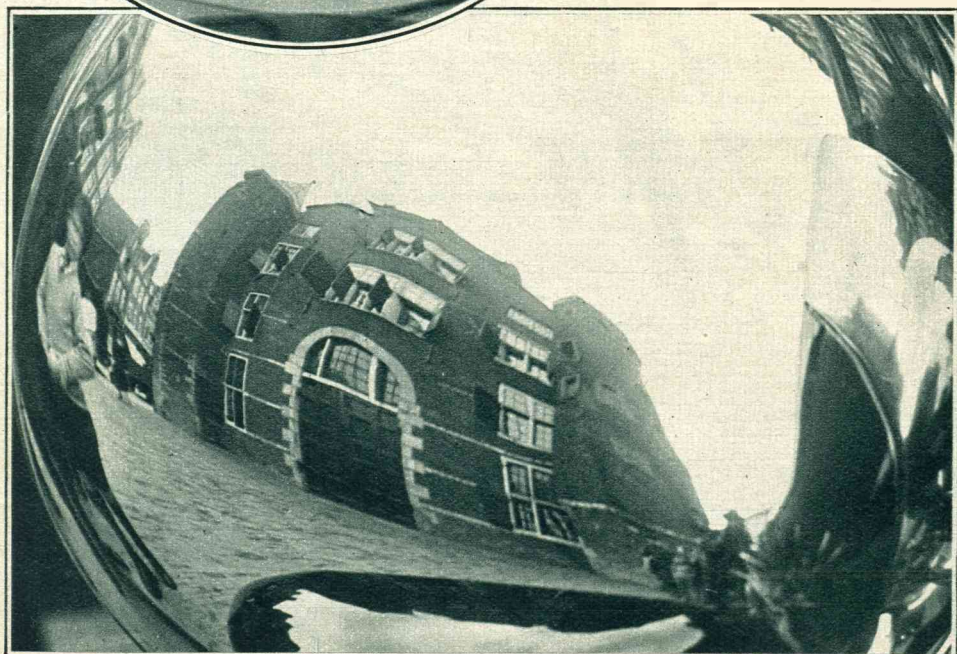

*De wolkenkrabber
neemt de gedaante
van 'n treurwilg aan.*

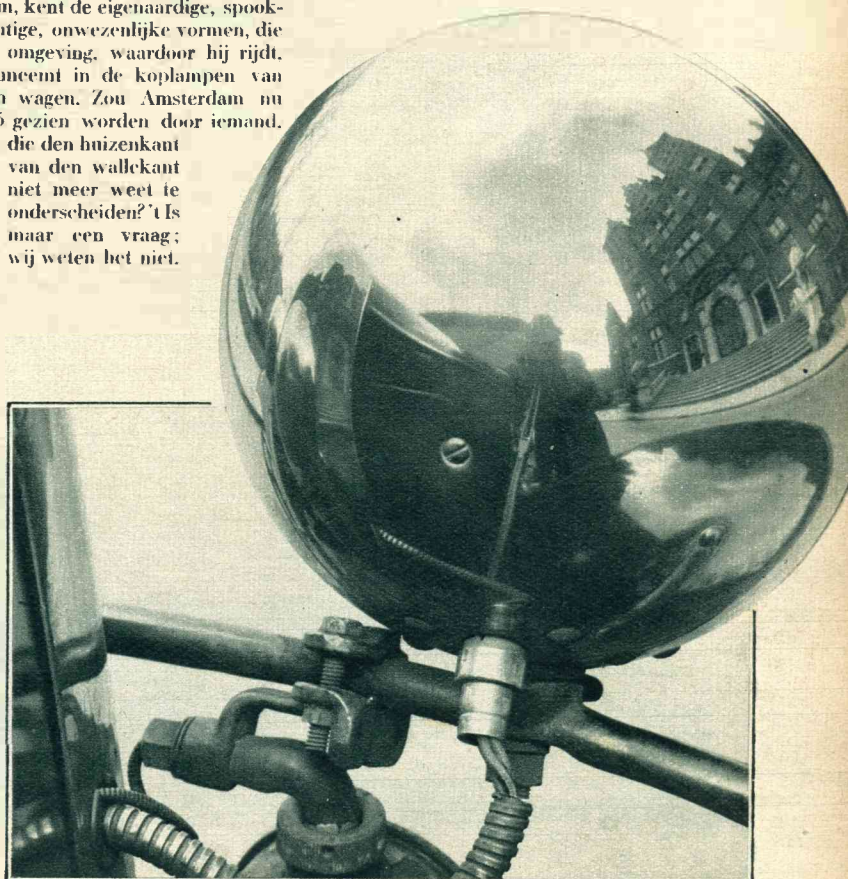
*Thorbecke heeft de
dingen nooit zoo
krom gezien als hier
het geval is.*

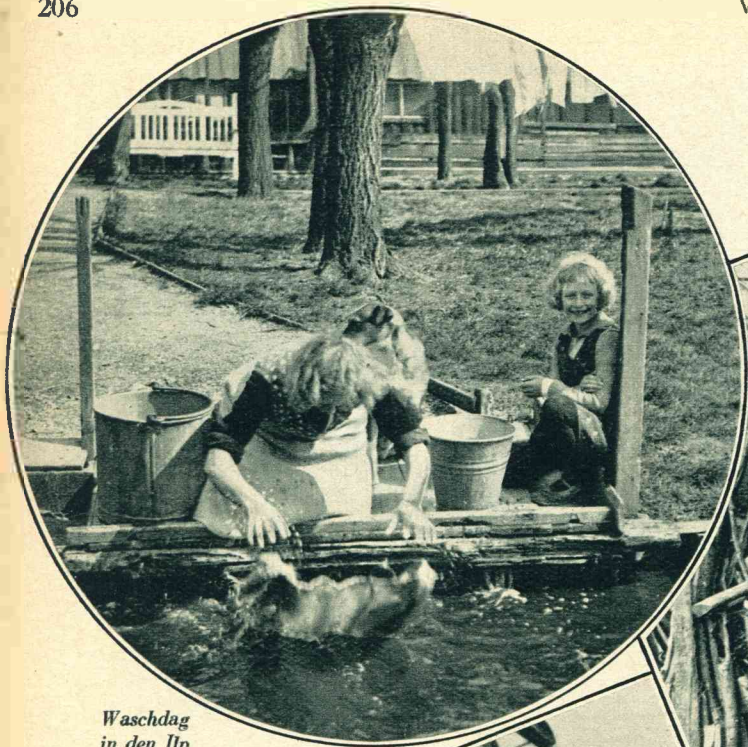
Blijft u kalm, geachte lezer. De redactie was niet beschonken bij het samenstellen van deze bladzijde. Evenmin demonstreert deze pagina den invloed van den alcohol op de fotografie. Het zijn maar stadsbeelden, zooals zij in een autolamp voorbij zwenken. En het is onzen fotograaf gelukt ze even vast te houden. Ieder die wel eens achter het stuurrad van een auto heeft gezeten, of naast den chauffeur plaatsnam, kent de eigenaardige, spookachtige, onwezenlijke vormen, die de omgeving, waardoor hij rijdt, aanneemt in de koplampen van zijn wagen. Zou Amsterdam nu zoo gezien worden door iemand, die den huizenkant van den wallekant niet meer weet te onderscheiden? 't Is maar een vraag; wij weten het niet.

Het Waaggebouw krijgt een „zwiepende” gestalte.

Maar het Koloniaal Instituut brengt de oplossing van het raadsel.

Waschdag
in den IJp

Aan het Fransche
pad te Blaricum

Dorpsgezicht te Landsmeer.

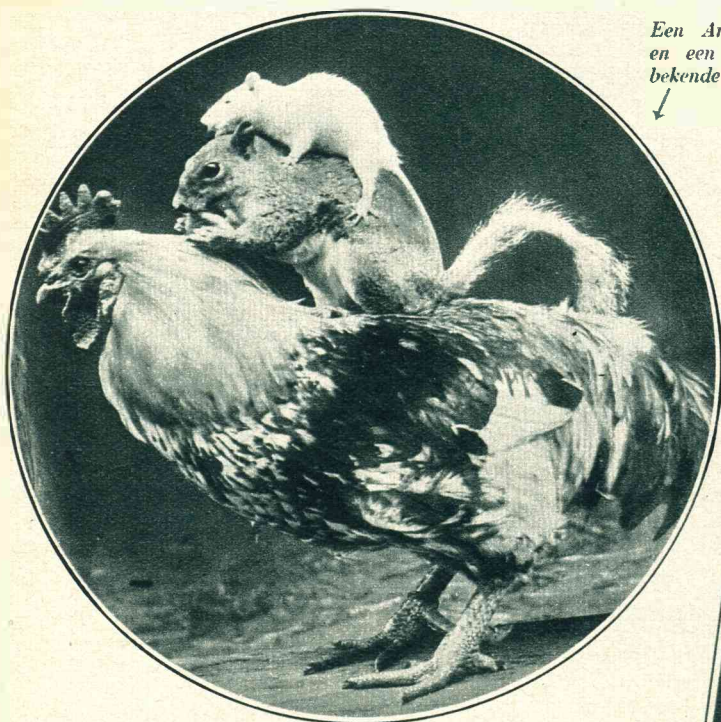

Achter de Larensche boerderijen drogen de vischnetten in den wind.

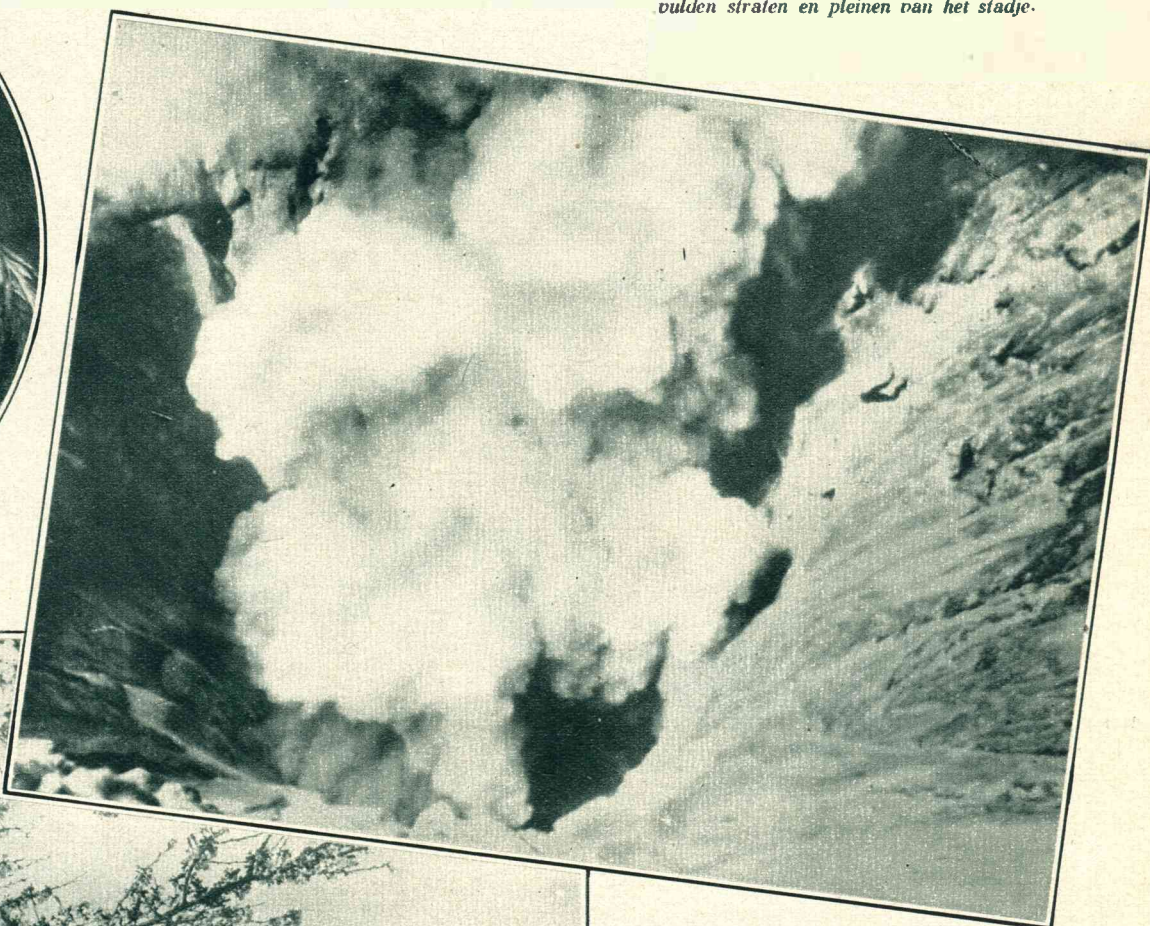
FOTO'S UIT ONS GEBIED

Een Amerikaansch artist heeft een haan, een eekhoortje en een witte muis zoover gedresseerd, dat ze samen de bekende sage van de Bremer stadsmuzikanten uitbeelden.

Op Shakespeare's geboortedag is in zijn geboorteplaats Stratford-on-Avon door den prins van Wales 'n grootsch theater geopend en aan zijne nagedachtenis gewijd. Bloemverkoopstertjes in Elisabethaansch costuum vulden straten en pleinen van het stadje.

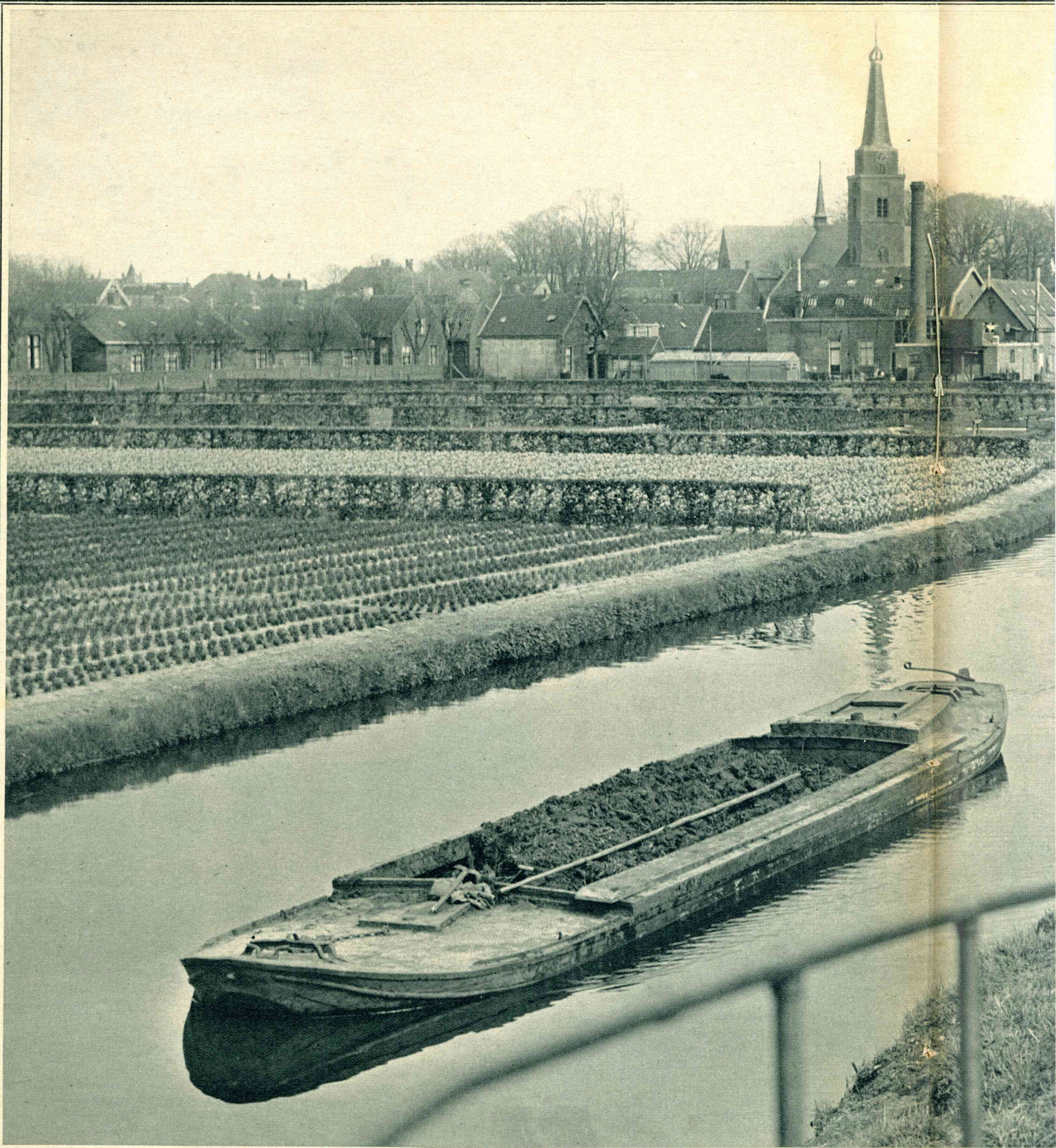

De Javaansche vulkaan Merapi bij een zijner uitbarstingen, die den laatsten tijd opnieuw de bevolking rondom zijn voet hebben verontrust en verjaagd.

VAN HEINDE EN VER

Herinneringen aan het vaderland vonden mrs. en miss Debuchi, echtgenoot en dochter van den Japanschen gezant te Washington, toen de kersebloesems ontloken langs het Tidal Basin in de Noord-Amerikaansche hoofdstad. Zij konden de bekoring niet weerstaan, dit Japansche tafereel te completeeren door zichzelf nog eens in de fijne vaderlandsche dracht te hullen.

GEZICHT OP HILLEGOM

EEN DER MEEST BEZOCHT

ER MEEST BEZOCHTE DORPEN IN DEN BOLLENTIJD

VROUWEN

LEVEN

GEHAAKT KRAAGJE

Voor dit aardige, gemakkelijk te haken kraagje kan men zoowel zijde nemen als fijne wol. Men begint met 6 losse st., die men in 'n ringetje samenvoegt. Voor den 1sten toer haakt men drie losse st. en vervolgens 11 stokjes in den ring, 4 losse st. omkeeren. 2de toer: 1 stokje tusschen 1ste en 2de stokje van den vorigen toer en verder 1 losse, 1 stokje na ieder stokje van vorigen toer, 3 losse st., omkeeren. 3de toer: 1 vaste st. in de 1ste opening van den vorigen toer en verder telkens 3 losse en 1 vaste st. om iederen lossen st. van den vorigen toer; 14 losse st.; omkeeren. Nu volgt het 2de schelpje. Men haakt hiervoor 1 vasten st. in den 6den lossen; werkt in het aldus verkregen ringetje den 1sten toer en haakt ook den 2den toer, zooals voor het vorige schelpje. Na den 2den toer haakt men 1 vasten st. in het laatste lusje van het eerste schelpje, keert het werk om en haakt den 3den toer. Daarna weer 14 losse st. en omkeeren voor het volgende schelpje. Zoo haakt men verder alle schelpjes tot het kraagje de vereischte lengte heeft. Dan haakt men 1 toer vaste st. langs den rechten kant van het kraagje. Men keert het werk om en haakt op die vaste st. den volgende toer: 1 vaste st. op den 1sten vasten st. van den vorigen toer en verder telkens: 3 losse st. en 1 vaste st. op den 3den vasten van den vorigen toer. Men gaat zoo door rondom het heele kraagje, waarbij men aan den onderkant telkens 1 vasten st. haakt midden in de lusjes van den vorigen toer. Tot slot haakt men nog 'n vasten toer langs het rechte gedeelte, dus langs den halskant van het kraagje en wel: telkens 3 vaste st. om de 3 losse st. heen van den vorigen toer.

THÉRESE.

VOORJAARSMANTELS VOOR HET JONGE VOLKJE

De lente is in aantocht. Hier en daar beginnen de knoppen der boomen uit te loopen en voor moeder de vrouw breekt wederom een drukke tijd aan. Het huis moet van boven tot onder schoongemaakt worden: gordijnen, spreien e.d. gewasschen, gestreken en versteld. Hier moet een nieuw tafelkleedje zijn, ginds nieuwe kussens op den divan... Er moet van alles en nog wat gedaan worden en de huisvrouw heeft geen handen genoeg. Bovendien moet haar voorjaarsgarderobe en die der kinderen worden nagezien en zoo noodig aangevuld. De „eigen” garderobe is meestal het ergste niet. De meeste vrouwen kunnen volstaan met den aankoop van een enkel nieuw japonnetje en verder de kledingstukken van verleden jaar een weinig veranderen en verlengen. Later koopt men er nog een nieuw dopje, een nieuwe blouse of een nieuw kraagje bij, en klaar is Kees. Voor de jeugd is het echter heel wat lastiger. In de meeste gevallen zijn de kleertjes

van vorig voorjaar verschoten of versleten. Zoo niet, dan zijn zij er uit gegroeid en zit er niet anders op dan nieuwe mantels, nieuwe jurken en nieuw ondergoed te maken. Alles natuurlijk zoo eenvoudig en praktisch mogelijk: hetgeen echter geenszins wil zeggen, dat de kleding der jeugd minder aardig en verzorgd dan de onze moet zijn. Ook het jonge volkje is coquet, en dan, welke moeder is er niet trotsch op haar kroost smaakvol en goed gekleed te zien? Wij brengen ditmaal een drietal manteltjes en een eenvoudig mantelpakje in beeld, welke modellen alle heel gemakkelijk en met succes door onze lezeressen zelf vervaardigd kunnen worden. Een volgende keer hopen wij eenige simpele jurken en jongenspakjes te reproduceeren.

MARGUERITE.

Meisjesmantel van lichtgroene tweedstof, sluitend op 'n dubbele rij knopen en gegarneerd met een smal groen fluweelen kraagje. Kindermanteltje van donkerpaars fluweel hetwelk evenals het bijbehorende mutsje met een smal bontrandje is afgezet.

Praktische kindermantel van groen geruut wolstof, met groote zakken en over de schouders geworpen shawlkraag. Meisjescostuum bestaande uit een kort manteltje van beige, bruin geruit materiaal, effen beige plooirokje en bijpassende shantung-blouse.

M.

M.

Ons Pinksterprogram

REISVEREENIGING DE STAD AMSTERDAM

Wel heeft dit jaar de zon zich laten wachten en deed de lente laat haar intree. Maar Pinksteren en de Pinkstertijd hebben zich immer gekenmerkt als het begin van den zomer, en als het mooiste gedeelte van het heele seizoen.

De Pinkstervacantie leent zich dan ook het best voor het bescheiden reisje of uitstapje, dat wij ons dit jaar misschien nog permitteeren kunnen. Wij zullen maar al te graag eens even vluchten uit de verlamdende sleur van dezen naargeestigen tijd. Wij hebben meer dan ooit verfrissing, vernieuwing en verkwikking noodig om na dezen troosteloozen winter aan de moeilijkheden van den komende met succes het hoofd te kunnen bieden. Maar de kosten dan? Die geven u bij Onze Eigen Reisvereniging immers geen zorg?

Kies slechts uit dit beknopte Pinksterprogram :

BELGIË

Reis No. 4. Naar Antwerpen en Brussel. Duur : 4 dagen. Vertrek : 14 Mei (Zaterdag). Thuiskomst : Dinsdagavond 17 Mei. Reissom 2e kl. Spoor f 36.50, 3e kl. Spoor f 34.—.

Aanvangs- en eindpunt : Rotterdam.

Reis No. 12. Per luxe autocar door het mooiste gedeelte van de Ardennen. Duur : 6 dagen. Vertrek : 14 Mei (Zaterdag). Thuiskomst : Donderdagavond 19 Mei. Reissom f 55.—.

Aanvangs- en eindpunt : Rotterdam.

Reis No. 31. Naar het mooiste gedeelte van de Ardennen. Duur : 6 dagen. Vertrek : 14 Mei (Zaterdag). Thuiskomst : Donderdagavond 19 Mei. Reissom f 59.— 2e kl. Spoor. f 53.— 3e kl. Spoor.

Aanvangs- en eindpunt : Rotterdam.

Reis No. 44. Luxe autotocht door het mooiste gedeelte van Luxemburg en de Ardennen, met daguitstapje naar Trier a. d. Moëzel. Duur : 7 dagen. Vertrek : 14 Mei (Zaterdag). Thuiskomst : Vrijdagavond 20 Mei. Reissom f 75.—. Aanvangs- en eindpunt Rotterdam.

DUITSCHLAND

Reis No. 53. Luxe autotocht langs den Rijn, door het Taunus- en Eifelgebied, alsmede het Odenwald met Heidelberg. Duur : 6 dagen. Vertrek : Zaterdag 14 Mei. Thuiskomst : Donderdag 19 Mei. Reissom f 68.—.

Aanvangs- en eindpunt : Utrecht.

Reis No. 66. Naar het schitterende Lahndal, Taunus- en Eifelgebied, met uitgangspunt : BAD EMS. Diverse autotochten. Duur : 7 dagen. Vertrek : Zaterdag 14 Mei. Thuiskomst : Vrijdagavond 20 Mei. Reissom 3e kl. Spoor f 87.50.

Aanvangs- en eindpunt : Utrecht.

Reis No. 73. Populaire gezelschapsreis naar het WESERBERGLAND met uitgangspunt VLOTHO. Diverse autotochten. Duur : 6 dagen. Aanvangs- en eindpunt : Utrecht. Vertrek : Zaterdag 14 Mei. Thuiskomst : Donderdagavond 19 Mei. Reissom f 47.50.

Reis No. 91. Populaire reis naar Heidelberg, het Schwarzwald en Stuttgart, met uitgangspunt : HEIDELBERG. Duur : 7 dagen. Vertrek : Zaterdag 14 Mei. Thuiskomst : Vrijdagavond 20 Mei. Reissom 3e kl. Spoor f 100.—. Aanvangs- en eindpunt : Utrecht.

Reis No. 96. Met de Pinksterdagen te Bad Neuenahr. Met autotochten in de omgeving. Duur : 4 dagen. Vertrek : Zaterdag den 14 Mei. Thuiskomst : Dinsdagavond 17 Mei. Reissom f 50.— 3e kl. Spoor.

Aanvangspunt : Utrecht en eindpunt : Zevenaar.

Reis No. 101. Groote populaire Autotocht langs den Rijn, door het Taunusgebied, Odenwald, Schwarzwald, het Schwabenland en de Schwäbische Alb, met uitgangspunt : STUTTGART. Duur : 8 dagen. Vertrek : Zaterdag 14 Mei. Thuiskomst : Zaterdag 21 Mei. Reissom f 100.—. Aanvangs- en eindpunt : Utrecht.

Ons blad zal U helpen, om trots alle malaise uw vakantie van dit jaar onvergetelijk te maken, zoodat u met geest den dagelijkschen strijd weer opnemen kunt. Op twee manieren.

Wij helpen U, uw tijd zoo goed mogelijk te besteden en zoo te verdeelen, dat u er de meeste voldoening van hebben zult.

Wij helpen U, uw geld zoo goed mogelijk te besteden, wij helpen u bezuinigen en sparen, wij kunnen u het meeste genot verschaffen tegen een prijs, die eenvoudig in geene verhouding staat tot de som, die u zonder ons voor zulk een reisje zou moeten uitgeven.

PARIS: de Eiffeltoren, van het Trocadéro gezien

Eifelandschap bij Quiddelbach.

ARDENNEN: de rotsparijzen van Ivoir, aan de Maas tusschen Namen en Dinant.

Wij helpen U bezuinigen en sparen:
WIJ BEZORGEN U TEGEN EEN ONVERGELIJKELIJK MINIMUM AAN KOSTEN EEN ONGE-EVENAARD MAXIMUM AAN REISGENOT

ENGELAND

Reis No. 42. Naar Brussel, Ostende en Londen. Duur : 8 dagen. Vertrek : Zaterdag 14 Mei. Thuiskomst : Zaterdagavond 21 Mei. Reissom 2e kl. Boot en 3e kl. Spoor f 115.— 2e kl. Boot en 2e kl. trein f 122.50.

Aanvangs- en eindpunt : Rotterdam.

FRANKRIJK

Reis No. 114. Naar Parijs, Versailles, Ardennen en Brussel per luxe Autocar. Onderweg bezoek aan de grotten van Han en Rochefort. Duur : 8 dagen. Vertrek : Zaterdag 14 Mei. Thuiskomst : Zaterdag 21 Mei. Reissom f 77.50.

Aanvangs- en eindpunt : Rotterdam.

Reis No. 133. Naar Parijs, Versailles, Genève, Chamonix, Lausanne, Bern, Bazel en langs den Rijn terug. Met schitterende autotochten. Duur : 9 dagen. Vertrek : Donderdag 12 Mei. Thuiskomst : Vrijdagavond 20 Mei. Reissom f 125.— 3e kl. trein en 2e kl. Boot.

Aanvangspunt : Rotterdam. Eindpunt : Nijmegen.

Reis No. 129. Naar Zuid-Frankrijk, Côte d'Azur, met uitgangspunt: HYÈRES. Verrukkelijke auto- en boottochten. Duur : 12 dagen. Vertrek Vrijdag 6 Mei. Thuiskomst : Dinsdag 17 Mei. Reissom 2e kl. Spoor f 160.—.

Aanvangs- en eindpunt : Rotterdam.

ITALIË

Reis No. 183. Naar Stresa aan het Lago Maggiore (Langenmeer). Diverse autotochten, motorbootuitstapjes etc. Duur : 8 dagen. Vertrek : Donderdag, 12 Mei. Thuiskomst : Donderdag, 19 Mei. Reissom 3e kl. trein f 117.50.

Aanvangspunt : Utrecht. Eindpunt : Rotterdam.

ZWITSERLAND

Reis No. 142. Naar Centraal Zwitserland met uitgangspunt INTERLAKEN (WILDERSWIL). (Geen nachttreinen). Duur : 8 dagen. Vertrek : Zaterdag 14 Mei. Thuiskomst : Zaterdag 21 Mei. Reissom 3e kl. Spoor f 117.50 met vele autotochten.

Aanvangspunt : Utrecht. Eindpunt : Rotterdam.

Reis No. 150. Populaire reis naar het Berner Oberland met uitgangspunt: MEIRINGEN. Vele Autotochten en geen nachttreinen. Duur : 8 dagen. Vertrek Vrijdag 13 Mei. Thuiskomst : Vrijdag, 20 Mei. Reissom f 101.— 3e kl. Spoor en 2e kl. Boot.

Aanvangspunt : Utrecht en eindpunt : Rotterdam.

Reis No. 161. Naar Lugano en de Zwitsersche en Italiaansche Meren. (Geen nachttreinen.) Duur : 9 dagen. Vertrek : Vrijdag 13 Mei. Thuiskomst : Zaterdag, 21 Mei. Reissom f 130.— 3e kl. Spoor en 2e kl. Boot.

Aanvangs- en eindpunt : Utrecht.

NEDERLAND

Reis No. 190a. Naar het mooie Zuid-Limburg met Valkenburg als uitgangspunt. Diverse Autotochten o.a. naar Aken en Eifel. Luik-Spa-Remouchamps-Coo-Gileppe etc. Duur : 6 dagen. Vertrek Zaterdag 14 Mei. Thuiskomst : Donderdag, 19 Mei. Reissom 3e kl. Spoor f 47.50.

Aanvangs- en eindpunt : Rotterdam.

Reis No. 194. Autotocht naar Valkenburg-Luik-Spa-Coo-Remouchamps-Aken-Gemund-Heimbach-Nideggen-Nijmegen-Arnhem-Utrecht. Duur : 5 dagen. Vertrek : Zaterdag, 14 Mei. Thuiskomst : Woensdagavond, 18 Mei. Reissom f 42.50.

Aanvangs- en eindpunt : Utrecht.

Reis No. 200. Naar Arnhem en omgeving. Duur : 5 dagen. Vertrek : Zaterdag, 14 Mei. Thuiskomst : Woensdagavond, 18 Mei. Reissom f 45.— 3e kl. Spoor.

Aanvangs- en eindpunt : Utrecht.

Op Zondag 15 Mei. Autotocht naar Arnhem en omstreken. Vertrek van het Centraal Station des morgens 8 uur. Thuiskomst ongeveer 18.30. Prijs per persoon f 4.—. Lunch voor eigen rekening.

Op Maandag 16 Mei. Autotocht naar Nijmegen en omgeving. Vertrek des morgens 7.30 van het Centraal Station. Thuiskomst ongeveer 18.30. Prijs per persoon f 4.75. Lunch voor eigen rekening.

Op Maandag 16 Mei. Autotocht naar het Uddelermeer en Apeldoorn. Vertrek des morgens 10 uur van het Centraal Station. Thuiskomst ongeveer 18.30. Prijs f 4.—, per persoon. Lunch voor eigen rekening.

Aanmelding N. Z. Voorburgwal No. 262. Telefoon 33170.

Nadere inlichtingen omtrent een door u gewenschte reis kunt u mondeling schriftelijk of telefonisch bekomen aan ons bureau : N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170.

Een boekje met uitvoerige gegevens betreffende al onze reizen van dezen zomer (tevens bevattende alle wenken, die bij het voorbereiden of tijdens den duur van de reis voor u van belang kunnen zijn) is à 10 cents aan ons bureau verkrijgbaar, franco per post à 16 cents.

De wedstrijd E.D.O.—Haarlem (1—2) voor de promotie- en degradatiecompetitie van afd. II. Een spelmoment voor het E.D.O.-doel, waar v. d. Laan met keeper Hoeben in duel is.

Een rumoerig slot. Na afloop van den wedstrijd E.D.O.—Haarlem wilden een aantal onverlaten, die niet tevreden waren met de leiding, scheidsrechter Vermeer, die absoluut onpartijdig en zelfs zeer goed den wedstrijd had geleid, te lijf. Politie en E.D.O.-spelers namen den arbiter in bescherming. Onze foto geeft een duidelijk beeld van dit hartverheffende tooneel.

SPORT

VAN ZONDAG

zou zich zelfs af kunnen vragen of het wel noodig is geweest dat Ajax tegen de Oostelijke kampioenen een veertje liet. Voetbal is echter een eigenaardig spel, op welks verraderlijkheden nimmer eenig peil te trekken is. De tijd zal nog wel eens komen dat Ajax zelf een gelukje heeft als thans Enschede te beurt viel.

Maar intusschen is dit enkele puntje verlies van grooter belang dan men zoo oogenschijnlijk zou denken. De voorsprong van Ajax op Feyenoord bedraagt nog slechts één punt en Zondag a.s. moeten de Ajacieden naar Rotterdam. Dat wil dus zeggen dat zij daar niet mogen verliezen, willen de Feyenoorders zich niet boven hen plaatsen. Verder heeft ook Enschede nu weer zijn

O.V.V.O. en De Spartaan bekampen elkaar voor een plaatsje in de 2e klasse. Spelmoment voor het doel van Spartaan, tijdens de match, welke de roodbroeken met 2—0 wonnen.

Ajax heeft Zondag in het Oosten een slechte beurt gemaakt. Niet dat onze stadgenooten tegen Enschede zoo slecht hebben gespeeld, integendeel. Wanneer men echter vijf minuten voor tijd nog een 3—1 voorsprong heeft en men wordt dan tenslotte met een gelijk spel naar huis gestuurd, dan is er toch eigenlijk weinig reden tot juichen. Men

Kampioens-elftallen uit den A. V. B. Muiden II, ongeslagen kampioen reserve 3e klasse.

De Spartaan wint zijn 3den degradatiewedstrijd met 2—0 van O.V.V.O. Nog een kiekje voor het Spartaan-doel, dat voor de O.V.V.O.ers niet te doorboren bleek.

In het café Dubois werden Zondag de slotwedstrijden gespeeld van het Ned. kampioenschap 1e klas drie banden. Op onze kiek de kampioen Robijns aan stoot.

Zaterdagmiddag werd in de omgeving van Lage Vuursche „de Cross van de Vuursche” gehouden, georganiseerd door de N.H.J.V. Mevrouw Leeuwenberg tijdens decross.

Zondag is op de terreinen van de Amsterdamsche hockey- en bandyclub een wedstrijd gespeeld tusschen Amsterdam (kampioen van Nederland) en de Rest van Nederland. De „Rest” won met 3-2. Op bovenstaand spelmoment wordt keeper Hardebeek gepasseerd.

kansje, hoewel het ons toch wil voorkomen, dat de beide Westelijke teams het tenslotte uit zullen moeten vechten.

Min of meer wonderlijk doet de nederlaag van P.S.V. op eigen grond tegen het zeer zwakke Veendam aan. Voor de Noordelijken beteekent de overwinning van Zondag j.l. een fraai succes, dat mogelijk nog wel tot meerdere groote daden inspireert. Wie voor Zondag j.l. ook maar slechts één overwinning voor de Veendammers had voorspeld, was waarschijnlijk voor niet heelemaal goed aangezien. Nu winnen zij uit van Philips, dat kort gelden Feyenoord nog in bedwang hield.

De belangrijke kamp tusschen E.D.O. en Haarlem is in een overwinning voor de Haarlemsche roodbroeken geëindigd, die thans uit den a.s. wedstrijd tegen H.V.V. nog maar één puntje noodig hebben om naar de eerste klasse te promoveren. Het leven van den Leeuw van Wassenaar hangt dus aan een zijden draad.

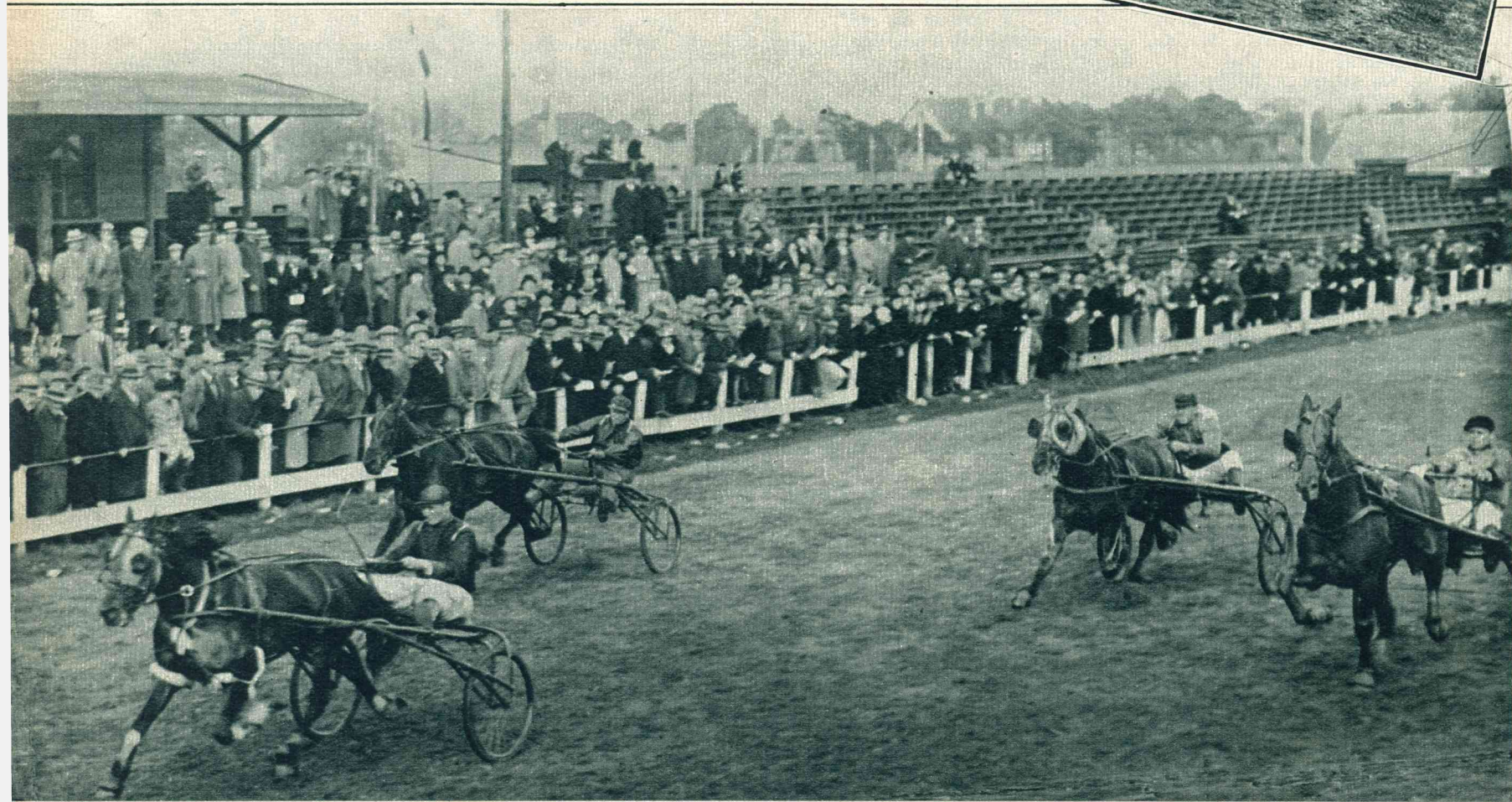
In de andere afdeeling is door de nederlaag van H.F.C. reeds over het lot van Hollands oudste voetbalclub beslist. Wel kunnen de H.F.C.'ers in theorie nog gelijk komen met D.H.C. en Gouda, doch er zal wel niemand zijn die gelooft dat de Delftsche club uit de beide resterende matches niet het ééne benodigde puntje

zal halen. Arm H.F.C. Onverwacht komt de slag niet.

Vermelden we tenslotte nog dat in de promotie- en degradatiecompetitie 3e klasse O.V.V.O. zich tegen De Spartaan niet staande heeft kunnen houden. De roodwitten wonnen dezen kamp met 2-0, waardoor hun kans op behoud weer heel groot is geworden. In de andere afdeeling klopte Alphen de club uit Zandvoort met niet minder dan 6-1. Door dezen uitslag heeft Watergraafsmeer zijn kansje behouden. Er zal dan door het Watergraafsmeersche team echter uit 'n ander vaatje getapt moeten worden dan in de beide vorige wedstrijden.

Draverijen te Hilversum op Zondag j.l. Een aardig moment uit de Kortebaandraverij, genomen kort voor de finish.

DE MEIBRUID

DOOR JOHN D. CLAVERTEN

Toen Elane Moore op de eersten Meimorgen in de vroege haar huisje aan den rand der heide verliet, lag er over het Iersche land een zachte, zonnige heiligenglans. De heide en het weideland werden overweld door diepblauwe wolken met een gouden weerglans, in de heg die de heide afsloot begroette een grauwe vink den pas geboren dag met een vroolijken triller en tusschen de knollen en de jonge klaver vochten en tjlpten groote scharen hongerige musschen.

Onder het voortloopen, het weidepad af in de richting van de kerk, rekte zich Elane's slank lichaam als van een jong, lenig dier dat gereed staat een sprong te doen en verlangend strekte zij de armen uit, als wilde zij alle heerlijkheid die zich voor haar opdeed in één omhelzing omvatten. Toch kon de gezegende aanblik van het Iersche land, waaraan zij in druk en in vrijheid met hart en ziel hing, de bekommernis en het verdriet niet uit haar hart verdrijven. Herhaaldelijk vestigde zij onder het voortgaan haar blik in het verre verschiet, in de richting van Killanney, de stad die het laatste liefs wat zij op aarde bezat, gevangen hield: haar vader. De gedachte aan hem liet haar dezen morgen niet los en met een zucht sloot zij herhaaldelijk de oogen, stil droomend dat hij naast haar voortging. Bij een kromming van het pad maakte zich plotseling een schaduw uit de heg los. Elane keek op en met een snelle beweging de hand aan het hart brengend, werd zij beurtelings rood en bleek.

„Mylord....” stamelde zij, groetend het hoofd buigend.

„George, bedoel je,” verbeterde de jongeman, die haar had opgewacht, met een glimlach. Alsof het vanzelf sprak, ging hij naast Elane voort, hetgeen het meisje verward het hoofd naar den grond deed richten. De jonge lord Kessington nam haar van terzijde met een bedruken blik op en plotseling het vreemde, bijna aandoenlijke zwijgen verbrekend, dat tusschen hen hing, hernam hij: „Wel, Elane, heb je me niets te zeggen?”

Hij keek het meisje met gespannen verwachting in zijn blik aan en om zijn mond lag een onrustige trek.

„Wat zou ik u te zeggen hebben, mylord?” bracht Elane met blijkbare moeite uit.

„Dat je blij was me weer te zien, Elane,” antwoordde de jongeman. „Toen ik vorig jaar uit Dublin terugkeerde....”

„Tusschen vorig jaar en nu ligt een eeuwigheid, die door geen oude herinneringen te overbruggen is,” viel Elane hem in de rede met een stem die bijna vijandig klonk.

De jongeman maakte een onrustig gebaar en met donkeren blik hernam hij: „Ik begrijp je en ik heb dit antwoord verwacht, maar....” Alsof het hem moeite kostte, ging hij voort: „Mijn vader heeft er verkeerd aan gedaan een aanklacht tegen je vader in te dienen, ook mijn moeder is van dat gevoelen, Elane. Zij heeft er zich met hand en tand tegen verzet, je moogt het, neen, je moet het weten. 't Heeft alles niet mogen baten, ook voor mijn dringende beden is vader doof gebleven. Maar, Elane, bedenk wel dat hij zijn opvoeding in Oxford ontving, waar hem het oude Engelsche vooroordeel tegen Ierland en de Ieren met den paplepel werd ingegeven. Dat verklaart veel van zijn houding tegenover je vader, toen deze den koning in het openbaar aanviel. En tenslotte, Elane, vader is dood, we mogen niet hard over hem denken....”

„Mijn vader zit voor twee jaren in de gevangenis, mylord,” viel het meisje hem somber in de rede.

„Wij betreuren het, moeder en ik....” sprak lord Kessington zacht. Hij wilde er nog iets aan toevoegen, doch beet zich plotseling met een glimlach op de lippen. Zwijgend gingen zij eenigen tijd naast elkander voort, het meisje met bleek gelaat en een harde uitdrukking in haar blik, de jongeman droomend en met de oogen naar den grond gericht. Het geklepel van het kerkklokje van Kelly deed hem het hoofd opheffen.

„Elane....” begon hij aarzelend.

„Mylord?” vroeg het meisje op afgemeten toon.

„Ik had gehoopt dat je, in weerwil van de schaduw die een ander tusschen ons wierp, nog iets anders te zeggen zou hebben.”

„Wat kan ik u toch te zeggen hebben, mylord?” viel Elane zenuwachtig uit. „Wat kan ik toch zeggen tegen den zoon van mijn vaders grootsten vijand, die niet alleen hem, maar ook zijn toekomst en mij niet ontzag en die ons hopeloos ongelukkig maakte?....” Allengs meer opgewonden, op hartstochtelijken toon ging zij voort: „Had u misschien verwacht dat ik u terwille van het verleden een hartelijk welkom bij uw terugkeer uit Dublin zou toeroepen? Maar het verleden is dood, bedenk dat toch, mylord oude herinneringen, die ons bonden aan onze jeugd, hebben plaats gemaakt voor bitterheid en droefheid. Hoe kan ik u met dezelfde onbevangenheid en vreugde tegemoet treden als vorig jaar, mylord? Toen was u George Kessington, aan wien ik me gebonden voelde door vriendschap, die voortsproot uit een jarenlangen vertrouwelijken omgang en uit gemeenschappelijke herinneringen en denkbeelden. Nu is u lord Kessington, de zoon van den man, dien ik sinds vijf maanden heb leeren vervloeken....”

„Spreek niet zoo, hij was mijn vader, Elane,” smeekte de jongeman met trillende stem. „Herinner je bij al wat je lijdt, zegt en denkt, dat hij mijn vader was....”

„En dat mijn vader in de gevangenis zit en nog negentien maanden in dat graf der levenden, ginds in Killanney, zal moeten vloeken en treuren, voor hij al deze weelde weer aanschouwt.... als hij ze nog ooit aanschouwt,” riep het meisje somber uit, met een weidsch gebaar het landschap omvattend.

Lord Kessington stond op het punt haastig iets tegen te werpen, doch weer bedwong hij zich en beet hij zich op de lippen. Eerst bij het naderen van het dorp verbrak hij het zwijgen.

„Elane, ik heb op je gewacht om je iets te verzoeken. Ik had je ook iets te zeggen, neen, veel te zeggen.... dingen, die de oude levensvreugde weer in je zullen wekken. 'k Ben nu echter niet in een stemming om je daarvan te spreken, we hebben er ook geen gelegenheid meer voor, daar is de kerk al. Wil je die gelegenheid later nog eens....”

„U had me een verzoek te doen, mylord,” herinnerde Elane den jongeman koel, zijn laatste vraag negeerend.

Lord Kessington werd bleek en slikte iets moeilijks weg voor hij begon te spreken.

„'t Is vandaag de eerste Mei, de mooiste dag voor het Iersche land na St. Patrick'sdag. 'k Wilde je verzoeken vanmiddag ook hierheen te komen als de Meibruid gekozen wordt.”

„Neen!” antwoordde het meisje op vastberaden toon. „De algemeene feestvreugde zou me mijn ongeluk en dat van mijn vader nog sterker doen gevoelen. Na hetgeen gebeurd is heb ik me niet in het dorp vertoond dan wanneer het noodzakelijk was.”

„Maar het zal geen Meifeest zijn, Elane, als jij ontbreekt, de mooiste....” begon de jongeman op wanhopigen toon, maar het meisje onderbrak hem.

„Er zijn mooier meisjes in Kelly en in elk geval gelukkiger meisjes, mylord. Mijn droefheid zou de vreugde der anderen vergallen, hun blijdschap zou mij slechts bedroefder maken. Het spijt me, mylord, maar ik kan aan uw verzoek niet voldoen.”

„Dat is het eerste redelijke verzoek dat je afstaat in de twaalf jaren dat we met elkander omgaan, Elane,” viel de jongeman bedroefd uit, terwijl hij het meisje treurig aanzag.

Elane haalde diep adem en bleef op het dorpsplein, voor de kerk, stilstaan.

„Het eerste, mylord, en het zal het laatste zijn. Onze wegen zijn uiteengegaan, we hebben elkander niets meer te zeggen,” wierp zij hem koel en beslist tegen.

„Maar ik heb je wel iets te zeggen, iets.... iets heel belangrijks zelfs, Elane,” barstte de jongeman los. „En als je dat hooren wilt, kom dan vanmiddag bij.... neen,” onderbrak hij zichzelf plotseling,

„als je komen wilt, doe het dan terwille van mij, terwille van de oude vriendschap. Kom niet om iets te vernemen dat ik je evengoed schriftelijk kan meedeelen, maar als je van me houdt.... ik bedoel,” verbeterde hij zichzelf haastig en verward, „als al het oude nog niet in je gestorven is, doe me dan dat verdriet niet aan, blijf niet weg, Elane....”

Hij zag, dat de blik van het meisje koel en afwijzend langs hem heengleed en voor hij nog iets aan zijn hartstochtelijk uitgesproken woorden had kunnen toevoegen, had Elane zich omgewend en was zij in de kerk verdwenen.

Elane Moore verkeerde den geheelen morgen in een onrustige, verwarde stemming. Hoewel zij haar best deed eraan te ontkomen, drongen de herinneringen en beelden uit het verleden zich onweerstaanbaar aan haar op en zij verdeelden haar aandacht tusschen twee menschen: haar vader en George Kessington.

Haar vader was jarenlang een der leidende figuren geweest van de Sinn Fein-beweging en niet tevreden met de opname van Ierland als zelfstandig Dominion in de Britsche landengemeenschap, had hij geijverd voor het verbreken van de laatste banden die het land aan Engeland bonden. In het vuur van zijn rede had hij zich in het openbaar op beleedigende wijze over den koning uitgelaten en de landheer, lord Kessington, had een aanklacht tegen hem ingediend, waarvan het gevolg was dat Patrick Moore werd gestraft met twee jaar gevangenisstraf. Lord Kessington was in dien tijd overleden en de herinnering, die hij bij Elane naliet, was er een vervuld van bitterheid en vijandschap.

Sinds vijf maanden treurde Elane om haar vader en tegelijkertijd trok haar hart naar den zoon van haar gestorven vijand: naar George Kessington. Zij voelde zich in vele opzichten aan hem gebonden, hun jarenlange omgang had een groote mate van vertrouwelijkheid tusschen hen doen ontstaan en zelfs toen George in Dublin studeerde was hun vriendschap behouden gebleven: zij onderhielden een drukke briefwisseling en in de vacaties, die George altijd op Kelly-Castle doorbracht, bleek de oude intimiteit niets van innigheid verloren te hebben. Doch nu was er een schaduw tusschen hen geworpen die niet meer op te trekken was. Daaraan denkend voerde Elane allerlei redenen aan om haar hart het zwijgen op te leggen, hetgeen haar echter niet gelukte.

Herhaaldelijk dwaalden haar gedachten af naar het gesprek van dien morgen en vooral George's laatste woorden bleven haar verontrusten.

„Ik heb je iets heel belangrijks te zeggen, Elane, en als je dat hooren wilt, kom dan naar den Meiboom,” herhaalde zij bij zichzelf.

Iets belangrijks, wat kon lord Kessington haar voor belangrijks te zeggen hebben? Dat hij zich nu voorgoed op Kelly-Castle vestigen kwam, om van zijn moeder het beheer van het landgoed over te nemen? Dat had zij wel verwacht, maar in de verwachtingen die lord Kessington daaraan had vastgeknoopt, de voortzetting van hun vertrouwelijken omgang, zou hij zich nu wel teleurgesteld weten. Vroeger zou zij dien terugkeer uit Dublin inderdaad als een belangrijk gebeuren in haar meisjesleven hebben beschouwd, maar thans liet deze haar onverschillig.

Plotseling stond Elane verward van haar stoel op.

„Als je komen wilt terwille van mij.... als al het oude nog niet in je gestorven is.... als je van me houdt....” herhaalde zij zachtjes de woorden van den jongeman.

Zij begon geagiteerd het kleine vertrek rond te loopen, waarin zij zich gewoonlijk met vertaalwerk bezig hield dat haar door Engelsche uitgevers werd opgedragen. Welke bedoeling school er toch achter lord Kessington's woorden? Waarom had zijn uitnodiging om naar het Meifeest te komen, zoo dringend geklonken? Hij moest toch wel begrijpen dat er in haar hart geen plaats was voor feestvreugde en wat wachtte haar anders op het dorpsplein?....

Elane riep herinneringen op aan vorige Meifeesten. Op het dorpsplein voor de kerk stond een Meiboom geplant, waaromheen zich alle inwoners scharden. De jeugd tooide zich met bloemen en groen en de middag en avond werden doorgebracht bij zang en dans. De landheer onthaalde de inwoners op bier en gebak en uit de schoonste jonge

meisjes van Kelly koos hij zich een Meibruidje, dat door hem met een geschenk werd vereerd en dat voor geheel het volgend jaar bij feestelijke gelegenheden op Kelly-Castle als gelijke werd ontvangen en behandeld. Vorig jaar had de oude lord Kessington Mary Mc. Allen tot Meibruid gekozen, vandaag voor het eerst zou zijn zoon door zijn keuze plechtigheid aan het feest bijzetten.

Het meisje glimlachte toen zij daaraan dacht. Op wie zou George's keuze vallen? Er waren zeker wel tien of twaalf meisjes die voor de verkiezing in aanmerking kwamen en een bepaalde voorkeur had de jonge landheer niet. Zij riep de meisjes, die de meeste kans maakten, voor haar geest op en bracht onwillekeurig de hand aan het hart, als voelde zij daar plotseling een stekende pijn. Met een ruk wierp Elane het hoofd in den nek. Wat kon het haar eigenlijk schelen, wie de uitverkorene dit jaar zou zijn? Het schrijnende leed om het gemis van haar vader sloot haar immers toch buiten elk medeleven met wat de anderen aan vreugde en blijdschap genoten? Wat betekenden de Mei, de Meibruid en de jonge landheer nu nog voor haar?...

Vastbesloten om aan dit alles niet meer te denken, zette Elane zich aan tafel en nam haar werk ter hand. Eenige minuten lang gelukte het haar werkelijk haar aandacht bij de vertaling te houden, maar plotseling legde zij de pen neer: het ging niet langer. Met een blik op de klok stond zij op, nu zou het dorpsplein zeker reeds het middelpunt zijn van een uitgelaten menigte. Een heftig verlangen kwam in haar op naar het dorp te gaan en, al was het dan maar van verre, een blik op de feestelijkheden te kunnen slaan. Lang verzette zij zich, doch eindelijk voor het raam plaatsnemend, vroeg zij zich besluiteloos af: „als ik toch eens ging? Even maar en dan...”

„Als je van me houdt... als al het oude nog niet in je gestorven is...” klonken haar lord Kessington's woorden weer in de ooren.

Schamper begon ze te glimlachen en plotseling stond ze op.

„Ik ga, maar... maar dat wil heelemaal niet zeggen, dat ik van George Kessington houd”... mompelde zij voor zich heen en na zich met koortsachtige haast gekleed te hebben, verliet Elane Moore het huis en spoedde zich naar het dorp. Hoewel zij zich stellig had voorgenomen op eenigen afstand van de menigte te blijven, droegen haar voeten haar tot in de onmiddellijke nabijheid daarvan. Het kleine plein, omringd door oude huisjes die vertrouwelijk tegen elkaar aangeleund stonden, was het middelpunt van een gezellige drukte. Om den Meiboom, versierd met guirlandes en kleurige vanen, dansten de jonge meisjes hand aan hand op de maten van de oude Iersche volksliederen die het kleine muziekcors van Kelly met toewijding ten beste gaf. Elane hield zich overtuigd dat haar aanwezigheid niemand zou opvallen en dat lord Kessington vergeefs naar haar zou uitzien, doch tot haar schrik klonk haar plotseling een oude, bekende stem in de ooren.

„Eindelijk... miss Moore,” hoorde zij zich vriendelijk toevoegen.

„Mylady,” stamelde zij, zich snel omwendend naar een oude dame.

„Lief kind, George verzocht me je op te zoeken, hij geloofde dat je je opzettelijk verborgen hield,” hernam lady Kessington.

Het meisje wisselde eenige malen van kleur en zocht verward naar een antwoord.

„Kom, miss Moore, wij hebben een plaatsje tusschen ons voor u opengehouden, van daaraf kunt u alles uitstekend overzien.”

Het zachte, innemende gelaat en de vriendelijke stem van de oude dame ontwapenden Elane in een oogenblik tijds en hoewel schoorvoetend en ontevreden op zichzelf, volgde zij haar met brandende wangen.

„Als je van me houdt... als je komt, doe het dan terwille van mij,” spookten haar lord Kessington's woorden verward door het hoofd. Zij sloeg er geen acht op dat iedereen ruim baan voor hen maakte en bijna willoos liep zij naast lady Kessington voort naar een kleine tribune, waar behalve de landheer, ook eenige dorpsnotabelen hadden plaatsgenomen.

Lord Kessington begroette haar met een vertrouwelijk glimlach, dien zij beantwoordde met een

starenden blik en nadat zij gezeten was, trachtte zij tot zichzelf te komen. Zij was boos op zichzelf en op het vriendelijk gebabbel van lady Kessington, die naar alle bijzonderheden van haar omstandigheden informeerde, gaf zij ternauwennood antwoord. Zij had geen oog voor de opgewonden menigte die zich hossend en joelend om den Meiboom bewoog en evenmin voor de meisjes, die telkens in ongeduldig verwachten een blik naar de tribune wierpen, als wilden zij lord Kessington aansporen toch vooral spoedig een keuze uit hen te doen.

Tot haar teleurstelling en tevredenheid tegelijk, hield de landheer zich uitsluitend met de notabelen bezig, door wien hij zich omtrent den socialen toestand in het dorp volledig op de hoogte deed stellen. Een half uur — uren meende Elane — ging zoo voorbij en temidden van de steeds luidruchtiger wordende menigte voelde het meisje zich hopeloos eenzaam en bedroefd. Een luid geroep vestigde eindelijk haar aandacht op de feestvreugde.

„De Meibruid, de Meibruid, mylord,” klonk het over het plein en plotseling stond lord Kessington glimlachend op.

Nu zou de keuze van de Meibruid plaats vinden.

Elane zag dat hij zijn blik van de meisjes op het plein eerst op zijn moeder en vervolgens op haar vestigde en dat hij de hand naar een pakje uitstrekte, waarin zij het geschenk vermoedde waarmee de Meibruid zou worden vereerd. Terwijl haar hart scheen stil te staan en een brandend rood haar naar het bleke gelaat stee, kreeg zij plotseling zekerheid dat zij zelf de uitverkoren Meibruid zou zijn en dit deed een oogenblik woede en verontwaardiging in haar opvlammen. Zij wilde opstaan en uitroepen dat zij zich niet leende tot deze comédie, die haar zou verplichten aan den zoon van den man, die haar van het liefste bezit op aarde had beroofd, doch met de tanden op elkander geklemd, bleef ze verbluft zitten toen zij lord Kessington het volgende oogenblik de tribune zag verlaten en op den meisjeskring toetreden. Zij voelde zich plotseling verlicht en verheugd en toch... welden er tranen in haar oogen op, die zij echter haastig en tersluiks wist weg te wischen.

Als in een droom, met een gevoel van oneindige verlatenheid in het hart, zag zij hoe de jonge landheer na kort beraad op een jong meisje toetrad wier schoonheid en lieftalligheid geen mededingster hoefden te vreezen. De woorden waarmee lord Kessington haar aansprak, gingen voor Elane verloren, hoewel zij luid over het pleintje klonken, evenals het gejubel waarmee de menigte de keuze begroette. Maar wel zag zij dat de jongeman het meisje naar oud gebruik omhelsde en op beide wangen kuste en dat was voor Elane Moore voldoende om haar eigen hart te leren kennen. Met een schorren kreet kwam zij overeind, verliet, naar niets of niemand omziende, de tribune en snelde, alsof zij door duizend furien werd achtervolgd, het plein over en het heidepad naar haar huisje op. Zichzelf niet meester en niet in staat zich reken-schap te geven van al wat haar be-roerde, repte zij zich voort, doch halverwege voelde zij zich gebroken en uitgeput van emotie. Zij zette zich aan den kant van den weg in de heide neer en liet haar blik over het land dwalen. Alles was verlaten, hopeloos leeg, de hemel zag grauw en over de vlakte lag een druk van troosteloos, beangstigende verwachtingen. Met een enkelen blik nam Elane deze uitersten der verlatenheid en duisternis in zich op, toen boog zij gelaten het hoofd en het gelaat in de handen bergend, barstte zij in een wanhopig snikken uit...

Een trillende stem deed haar tot zichzelf komen en opspringen.

„Ik had je iets te zeggen, Elane,” begon lord Kessington in de houding van een schooljongen.

„Maak het kort, mylord,” bracht het meisje met verstikte stem uit.

„Niets liever dan dat,” sprak de jongeman, diep ademhalend. „Je bent me zooeven ontvlucht en ik vond geen rust voor ik je had opgezocht. Dit wilde ik je zeggen: ik heb zooeven een Meibruid gekozen, zij was een keus voor een jaar. Ik wil nogmaals kiezen, een keus voor het leven, een Meibruid tot in eeuwigheid, ik kies jou...”

„Nooit, mylord!” viel Elane met bevende lippen uit. „Nooit! Mijn vader...”

Een gebiedend gebaar, dat haar zich klein en hulpeloos deed voelen als een kind, onderbrak haar.

„Ik kies jou!” herhaalde lord Kessington met nadruk. „En ik bied je een geschenk aan dat je waardig is, een ongewoon geschenk: je eigen vader, Elane.”

„Mijn eigen vader?...” stamelde het meisje, niet begripend.

„Ja, liefste. Bekend met mijn hartewensch, is moeder voor mijn aandrang bezweken en is zij naar president Cosgrave gegaan, die een oude studievriend van vader was. Het heeft haar weinig moeite gekost om te verkrijgen wat ik verlangde: de vrijheid van je vader. Op voordracht van den president heeft de koning met ingang van vandaag, den eersten Mei, aan Patrick Moore gratie geschenken: heden nog kun je hem thuis verwachten...”

Elane wankelde alsof de grond onder haar voeten beefde en zijn armen uitstrekking, drukte lord Kessington haar zacht tegen zich aan. Hij zag het meisje beurtelings rood en bleek worden, totdat eindelijk alle emotie zich samentrok in een dwazen, vreemden glimlach.

„Elane, liefste...” fluisterde de jongeman met ontroerde stem, „mag ik mijn keus een gelukkige noemen? Jij, mijn Meibruid?...”

Elane Moore hief haar betraand gezichtje naar hem op en terwijl een glimlach vol aandoenlijke verwachtingen haar lippen plooid, gaf zij fluisterend, met gebroken stem, ten antwoord: „Als je wilt, George, voor het leven...”

Terwijl hij haar kuste, trokken voor Elane's blik de nevels op. De hemel en het verschiep lagen vol beloften van heerlijkheid en geluk en over het oude Iersche land gleed weer de zachte, zonnige heiligen-glans....

„Hier ben ik.” (Foto Paramount).

Voor
toilet

Agfa

VIKROSE SPONS

*altijd aangenaam en
zuiver door uitwasschen
in heet water of uitkoken*

Verkrijgbaar bij Apothekers, Drogisten en in zaken voor
huishoudelijke artikelen. Import.: L. S. A. Bron, Rotterdam

**ALS DE
BLOESEM
ONTLUIKT**

• Ook al zijn de gure dagen voorbij, dan mag dit voor U nog geen reden zijn, de verzorging van Uw teint achterwege te laten. Integendeel. Juist in het voorjaar is een dagelijksche verzorging van Uw huid een eerste vereischte. Iederen dag weer behoeft Uw huid één of meerdere massages met *Pond's Cold Cream*, die haar grondig reinigt en haar jong houdt. Maar óók wanneer ge uitgaat, hetzij 's morgens of 's avonds, doe dan altijd een weinig *Pond's Vanishing Cream* op Uw gezicht. Ze vormt een goede basis voor poeder en geeft U een aantrekkelijke matte teint.

VERZORGT UW TEINT MET

POND'S

VANISHING EN COLD CREAM

MONSTERS
van beide Creams
ontvangt U na inzending
van 10 ct. porli aan Pond's
Extract Co., Afd 16, Amsterdam

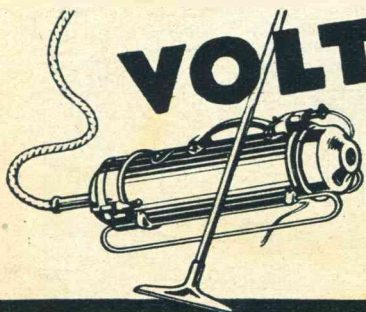

ERASMIC Tandzeep

**PARELWITTE
TANDEN,
FRISSCHE
MOND**

FABRIKAAT
ERASMIC COMPANY LTD.
LONDEN
IMPORTEURS:
FIRMA B. MEINDERSMA,
DEN HAAG.

X ESD 32-0259A

VOLTA
STOFZUIGER

DE stofzuiger, welke zóo volmaakt
van constructie is, dat hij door iede-
ren vakkundigen installateur met
warmte en overtuiging wordt aan-
bevolen. Vraagt uw installateur om
gratis demonstratie!

Volta... de Dienstknecht in uw huis

**Voor niemand
verbergen wij**

de samenstelling van Palmolive

Iedere vrouw die zorg draagt voor haar teint,
let in de allereerste plaats op de zuiverheid
harer toiletzeep. Zij dient daarbij te bedenken,
dat deze zuiverheid niet in de kleur of den
vorm, doch in de samenstelling is te vinden!

Vraagt u zich dus, voor u zeep koopt, af welke
bestanddeelen deze bevat - want dat is uw
grootste waarborg.

Voor niemand verbergen wij, dat Palmolive
zeep uit zuivere olijf- en palmoliën wordt be-
reid. Door de eeuwen heen hebben die oliën
bekend gestaan om haar verzachtenden in-
vloed op de huid, waarom dan ook duizen-
den schoonheids-experts het regelmatig ge-
bruik van Palmolive zeep aanbevelen.

*Let steeds op de
groene verpakking
met den zwarten
band!*

20ct

Behoudt de frissche teint der jeugd

H-32-54 AB

Een koninklijke kunst

oud als onze beschaving zelve en reeds be-
oefend door de vorstinnen van Egypte, is de
gelaatsmassage. Zij hergeeft het gelaat de
soepelheid en elasticiteit, die de charme van het
gezicht van meisje en jonge vrouw uitmaken.
Volg dezen koninklijken weg en masseer van
tijd tot tijd Uw gelaat met Purool, dat alle vetten
bevat, welke Uw huid voor haar gezondheid
en schoonheid behoeft.

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater
en slechte spijsvertering zullen
baat vinden bij het gebruik
van het reeds meer dan
40 jaren in den handel zijnde
Maagpoeder Boom

Alleen echt zoo de verpakking is
voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken
en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

IN BED MET RUGPIJN.

Zij moest van haar kinderen weg

„Zes maanden rust, weg van de
kinderen”, schreef men deze vrouw
voor, toen haar rugpijn acuut werd.
Zij schrijft ons om te vertellen, hoe
zij zulk een kuur voorkwam. Let
vooral op den laatsten zin van haar
brief:

„Twee jaar geleden leed ik aan
heilige pijn in mijn lendenen en ik
kon mij niet recht houden.
Soms moest ik een heel week naar
bed. Gedurende drie maanden ging
ik het ziekenhuis in en uit en natuur-
lijk knapte ik dan wel wat op, maar
helaas vertelde men mij daar, dat
men mij geen medicijnen kon blijven
geven, maar dat ik een maand of
zes absolute rust noodig had — weg
van mijn kinderen. Ik kon er niet
toe komen van de kinderen te schei-
den, dus ging ik maar niet meer naar
het ziekenhuis. Ik begon Kruschen
Salts te gebruiken en heb sindsdien
geen last meer van mijn rug”.
Mevr. W.

wekkende zouten, die de oorzaak
van rugpijn direct bestrijden. Spoed-
dij nadat u begonnen bent Kruschen
Salts te gebruiken, houden de erg-
ste rugpijnen op. Zooals u met „de
kleine dagelijksche dosis” be-
merkt, worden de steken steeds
minder en eindelijk weet u nauwe-
lijks meer wat pijn is. En als u dan
verstandig bent, voorkomt u een
eventuele wederinstorting door
geregeld iederen morgen de kleine,
smaakloze dosis Kruschen Salts
te blijven gebruiken.

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f 0.90 en
f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij.,
Heerengracht 209, Amsterdam C.

Kruschen Salts bevat leven-

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

de GOUDEN VONDELLING

door Sinclair Murray

Je hebt inderdaad voor een derde gedeelte recht op de mijn, maar dan ook op niets anders, begrepen? Luister eens, Hugh: het is beter, dat we over die zaak geen ruzie maken. Wees eerlijk en geef toe, dat je kansen niet al te best staan. Bovendien moet je bedenken, dat Eva tot nog toe bitter weinig plezier in haar leven heeft gehad. En ik wil, dat mijn kleine meid gelukkig wordt. Ze moet het beste hebben, wat te krijgen is. Begrepen? Het allerbeste....!"

"Je hebt eerst mijn geld genomen om het hol een beetje winstgevend te maken en nu...."

"Zwijg!" De stem van den ouden man was zoo hard als staal. "Je hebt mij verzocht deelgenoot in de mijn te mogen worden: ik heb je nooit iets gevraagd! Later begreep ik eerst, welke bedoeling je had. Ik wenschte, dat ik het vroeger had geweten."

Purdey keek naar den grond.

"Ik heb mijn geld in de mijn gestoken om twee winstkansen te hebben," bromde hij. "En ik ben in geen geval van plan, beide winstkansen te verliezen."

"Dat is jouw zaak, oude makker," zei Stevens, die nog een verzoening tot stand wilde brengen. "Maar je zult nu eenmaal rekening moeten houden met het feit, dat men bij elk spel zoowel winnen als verliezen kan."

Purdey bleef koppig.

"Alles goed en wel," mopperde hij. "Het geld wil ik verliezen, maar als er sprake is van Eva...."

"Ik geef je ernstig in overweging, het meisje niet bij de mijn te betrekken, Hugh. Het zou schadelijk kunnen zijn voor je gezondheid. Dat is alles wat ik je te zeggen heb. Denk er maar eens goed over na."

XI. DOLF GEEFT OPHELDERING

Ongeveer een mijl verderop zaten de heer en mevrouw Martin zwijgend te luisteren naar hetgeen Dolf hun vertelde. De jongeman trachtte voor hen zoo duidelijk mogelijk uiteen te zetten, hoe alles zoo gauw in zijn werk was gegaan.

Het was liefde op het eerste gezicht. Voorloopig wilde hij een paar dagen in het gouddelverskamp blijven. Natuurlijk vond hij het onaangenaam, de plannen der familie Martin in de war te sturen, doch in de gegeven omstandigheden was daaraan niets te veranderen.

Hij hoopte, dat men hem zou begrijpen; bovendien was zijn besluit genomen en hij was niet van plan, er nog eens op terug te komen.

De heer Martin leunde behaaglijk achterover in zijn vouwstoel en knikte goedkeurend, doch zijn vrouw scheen zeer teleurgesteld.

Wat moest men aan Jenny zeggen? Men had zich reeds vertrouwd gemaakt met de gedachte, hen binnenkort getrouwd te zien en alhoewel de verhouding tusschen de beide jonge menschen nu niet bepaald hartelijk was te noemen, zou Dolf's handelwijze Jenny zeer zeker ontmoedigen. Mevrouw Martin keek haar man aan, doch deze scheen voor Dolf alle sympathie te hebben.

"Maar Dolf, heb je niet een beetje voorbarig gehandeld?" vroeg mevrouw. "Ze kan misschien wel heel aardig zijn, maar je kent haar nauwelijks vier-en-twintig uur...."

"Vier-en-twintig minuten zouden voldoende zijn geweest, mevrouw," viel Dolf haar in de rede. "Natuurlijk denkt u op dit oogenblik het eerst aan Jenny en ik weet, dat het voor haar vreeselijk hard zal zijn. Maar ik kan er niets aan veranderen en om alle onaangenaamheden te vermijden, zal ik eenigen tijd in het kamp blijven."

De heer Martin knikte goedkeurend. Hij hield veel van Dolf en kon hem geen ongelijk geven. Met Jenny was het natuurlijk een andere zaak, doch hij hoopte, dat dit ook wel in orde zou komen.

"Maak je niet bezorgd over Jenny," zei hij. "Jonge menschen nemen dergelijke zaken niet zoo tragisch op als lieden van onzen leeftijd. Maar ben je niet een beetje haastig te werk gegaan?"

"Wie is haastig te werk gegaan?" vroeg Julie, die juist op dit oogenblik in de tent kwam. "Zeg Dolf, heb je je hart soms verloren bij de schoone bosch-fee?"

"Ik vrees van wel," antwoordde haar moeder, die het geval nu zoo licht mogelijk wilde opnemen. Julie fronste de wenkbrauwen.

"Zoo, zoo," sprak ze ernstig. "Eigenlijk verwondert het mij niet veel. Die jonge dame is gewaardig mooi. Is het werkelijk ernstig, Dolf?"

"Ik ben van plan met haar te trouwen," antwoordde de jongeman. "Een feit is het, dat ik haar reeds ten huwelijk heb gevraagd."

"Haar ten huwelijk gevraagd? Hoe kom je in 's hemelsnaam daarbij?"

"Omdat ik haar liefheb."

Julie zweeg een oogenblik en vroeg toen:

"Wat zei de jongedame in kwestie?"

"Dat heb ik je vader al verteld, Julie," antwoordde hij glimlachend. "Mijnheer Stevens komt vanavond hier en ik ben van plan, een poosje in het gouddelverskamp te blijven."

Julie Martin genoot bij al haar vrienden en kennissen de reputatie van een bijzonder verstandig meisje. Ze was onbaatzuchtig, bezadigd en bezat de gave, door den uiterlijken glans der dingen heen te zien.

"Dolf," vroeg ze langzaam, "is het dezen keer werkelijk ernstig gemeend?"

"Op mijn eerewoord: ja. En het interesseert me bar weinig, wie en wat het meisje vroeger was."

Julie knikte goedkeurend.

"Eigenlijk verbaas ik me niet."

En tot den heer Martin:

"We hebben niet het recht, Dolf van zijn voorname af te brengen, vader."

"Dat was ik heelemaal niet van plan, Julie. Ik maak me slechts bezorgd over Jenny."

"Wat denk je te doen, Dolf?" vroeg Julie weer.

"Om te beginnen zal ik een poosje hier blijven. Ik wil Eva niet alleen laten."

"Dat zou ik in jouw plaats evenmin doen. Moeder...."

"Wat is er, kind?"

"Ik denk er juist aan, dat die jonge dame nog nooit verder is geweest dan de Rocky Mountains. En aangezien Dolf onmogelijk in het gouddelverskamp kan blijven, lijkt het mij het beste, dat Eva met ons meegaat."

"Naar Engeland?"

Julie knikte. Dolf's mond stond wagenwijd open en in zijn blik lag de grootste bewondering voor Julie, die ook nu weer op de meest eenvoudige wijze de moeilijkste kwestie had opgelost.

"Waarom zou ze niet met ons meegaan naar Londen?" hernam Julie. "Eva is een schoonheid, maar ze is nog nooit in de wereld geweest. En het is toch onzinnig, dat ze eeuwig hier in de bergen zou blijven wonen. Het meisje heeft goede leiding en bescherming noodig. Vind je ook niet, Dolf?"

"Het is een schitterend idee," antwoordde deze. "Ga door, Julie."

"Ik heb niets meer te zeggen. Indien moeder het goedvindt, kan ze eerst een poosje bij ons in Londen logeeren en dan wordt de datum van het huwelijk vastgesteld."

"Dat klinkt allemaal heel aardig," merkte mevrouw Martin op, "maar je schijnt je zuster te vergeten."

"Neen, moeder; ik heb wel degelijk aan Jenny gedacht. U moet alles aan mij overlaten en dan komt het best in orde. Hemeltje, hemeltje, ik geloof, dat ik altijd voor iedereen moet zorgen. Ik zal Eva een paar japonnen leenen, want in dat gekke mijnwerkers-costuum kan ze natuurlijk niet naar Vancouver. Heeft iemand nog een opmerking te maken?"

De heer en mevrouw Martin keken elkaar vragend aan. Geen van beiden scheen een besluit te kunnen nemen. Dolf zuchtte en voelde zich buitengewoon op zijn gemak. Eva in een trein! Eva op een boot! Eva in Londen! En dat alles binnen een maand! Het was bijna te mooi om waar te zijn.

"Julie," riep hij, "je bent de liefste No. 4 engel, die ik ooit heb ontmoet."

"Engelen rooken geen cigaretten en behoeven zich niet te bekommeren over jongelieden, die zelfzuchtig genoeg zijn om in het huwelijk te treden," antwoordde ze lachend en ze verliet de tent.

"Julie heeft het bij het goede eind," zei de heer Martin, toen zijn dochter vertrokken was. "En nu ben ik toch werkelijk nieuwsgierig, wat die mijnheer Stevens te vertellen heeft."

XII. HET AANBOD VAN DEN HEER MARTIN.

De heer Martin en Dolf verlieten de tent van mevrouw Martin; de een was zich plotseling bewust van de groote verantwoordelijkheid, waarvoor men hem plaatste en de ander was vervuld van grenzelooze dankbaarheid jegens Julie, die alles zoo goed wist te regelen.

De heer Martin wilde juist naar zijn eigen tent gaan, toen hij een breedgeschouderd man op zich zag toekomen.

"Het verheugt mij, u te ontmoeten, mijnheer Stevens," begon hij hartelijk. "Een zeker opgewonden jongmensch heeft mij zoeven vreemde dingen verteld en ik geloof, dat hij een beetje hard van stapel is geloopt."

Stevens knikte.

"Ja, dat geloof ik ook en daarom spijt het mij oprecht."

"Waarom?"

"Omdat dergelijke overhaaste stappen in den regel op niets uitloopen. En u moet weten, dat Eva behalve mij niemand ter wereld heeft, die haar kan beschermen."

"Wilt u mij alstublieft alles vertellen?" verzocht Martin bedaard.

Stevens vertelde. Hij sprak over het moeilijke, wisselvallige leven, dat hij tot nu toe had geleid, en hoe langer de heer Martin hem hoorde praten, hoe meer bewondering hij kreeg voor dezen eenvoudigen mijnwerker. Indien Eva slechts een gedeelte zijner karaktereigenschappen bezat, dan zou ze iederen man gelukkig kunnen maken. Op zijn ongekunstelde manier en zonder te denken aan het grootsche van hetgeen hij gedaan had, vertelde Stevens van de ontberingen, die hij altijd geleden had; hoe hij alles besteed had voor zijn werk en voor Eva en nooit iets voor zichzelf had gehouden.

Toen hij met zijn verhaal ten einde was, vroeg Martin:

"En hoe staat het met uw goudmijn?"

"Ik heb er al mijn geld in gestoken en ben er van overtuigd, dat zij haar rente zal opleveren. Maar er zal nog hard gewerkt moeten worden."

Zijn stem klonk volmaakt rustig, doch Martin hoorde duidelijk den angst, dien de oude mijnwerker zoo goed mogelijk trachtte te verbergen.

"Is de mijn uw persoonlijk eigendom?"

"Slechts voor een derde gedeelte. Een derde behoort aan Purdey en een derde gedeelte van de winst heb ik moeten beloven aan Danks."

"Wie is dat?"

"Een ondernemer, die met vier man een nieuwe mijngang graaft. Ik was hem salaris schuldig en vond geen anderen uitweg."

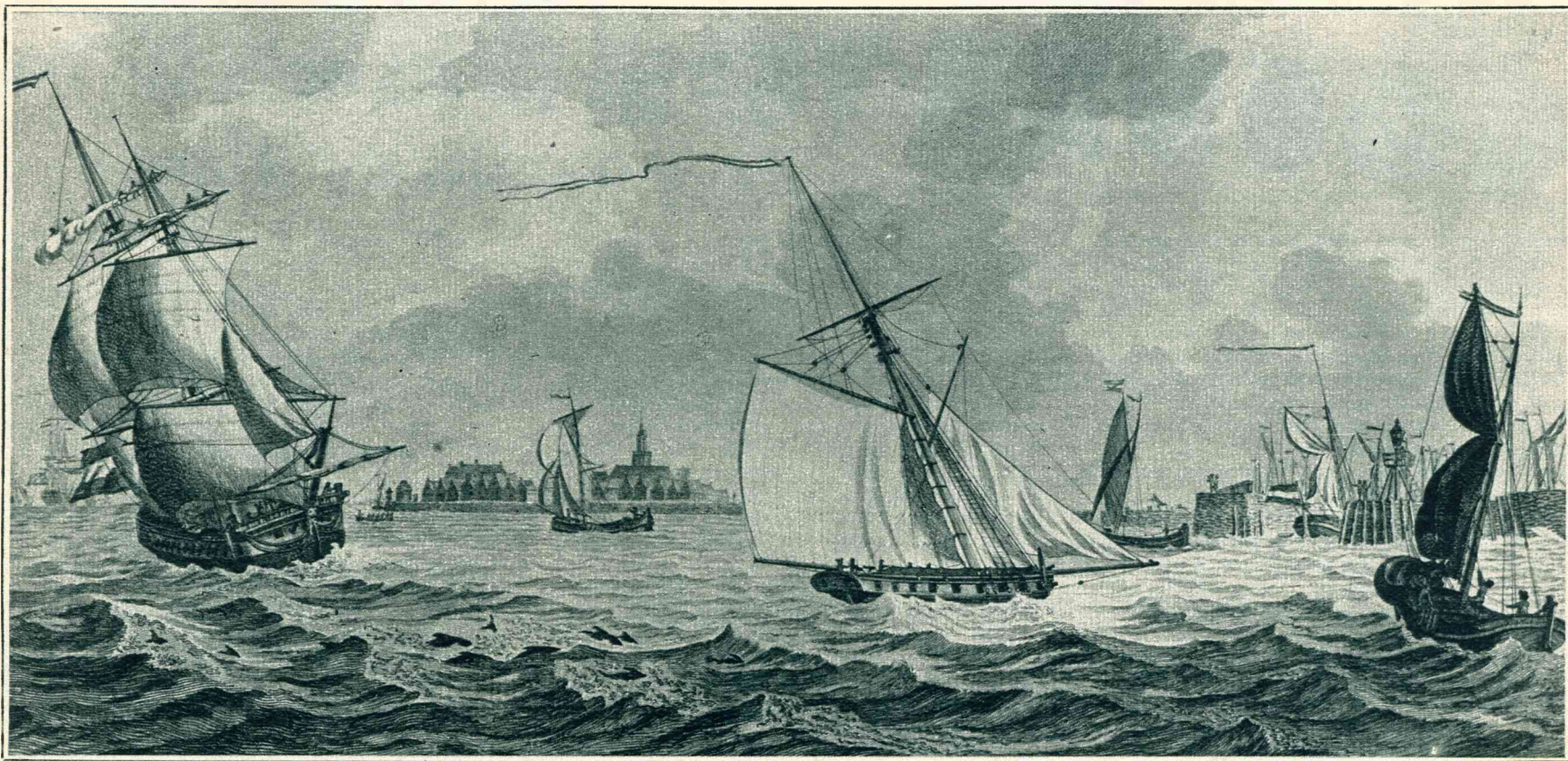
"Jammer! Kunt u er niet van af komen?"

"Neen. Weliswaar is alles mondeling overeengekomen, maar ik ben gewend mijn woord te houden."

"Op welke waarde taxeert u de mijn?" vroeg Martin, die hoe langer hoe meer sympathie voor den ouden man begon te krijgen.

"Indien wij vinden wat ik verwacht, dan is ze minstens vijftig duizend pond sterling waard. Komt mijn verwachting niet uit, dan is ze met een halve shilling nog te duur betaald."

"Zou ik, tegen storting van een nader overeen te komen bedrag, nog aandeel in de winst kunnen krijgen?" vroeg de Engelschman. "Indien elk van u een vierde afstaat, dan komen de kansen gelijk."

De haven van Texel, met op den achtergrond het dorp 't Schilt.

Naar een 17e-eeuwsche kopergravure.

Sinds onze laatste opgave keerden wij ingevolge onze

Gratis Ongevallen-Verzekering

de volgende bedragen uit aan :

H. J. Heckmans, Vredeshofje 34, Terwinselen	f	25,—
Wed. P. A. Huisman, Snoystraat 71, Gouda	"	600,—
Arie Allard, Tweeboschstraat 19 A, Rotterdam	"	30,—
J. Jaarsveld, S. P. Kuiperstraat 5, Ijmuiden	"	300,—
P. Ph. de Boer, 2e Haverstraat 41, Leiden	"	300,—
J. Kragten, Marnixlaan 58 bis, Zuilen "	"	60,—
W. Voets, Fr. Hendrikstraat 74, Aalst "	"	100,—

f 1.415,—

Vorig totaal bedrag „ 252.971,—

Nieuw totaal . . . f 254.386,—

REISVEREENIGING DE STAD AMSTERDAM

Naar de Bloembollenvelden

Over heel het landschap achter den duinzoom tusschen Wassenaar en Bloemendaal heeft het prille voorjaar weer die weelde van kleuren en tinten doen onthullen, die den wijdverbreiden roem vormt van dit merkwaardige Hollandsche landschap. Van jaar op jaar stijgt de stroom van vreemdelingen, die juist om dit unieke schouwspel in deze maanden voor langeren tijd, of zelfs maar voor een enkelen dag ons land bezoekt. En toch zijn er nog Nederlanders te over, die niet of nauwelijks deze pracht van ons eigen land naar waarde genoten hebben.

De geurige hyacinten bloeien!

Dat wil dus zeggen, dat in de komende dagen dit kleurenfeest zijn hoogtepunt bereiken zal. Onze Eigen Reisvereniging stelt u daarom nu in de gelegenheid, met onze onovertroffen luxe-touringcars de geheele bollenstreek te doorkruisen tegen een onvergelykelijk lage bijdrage in de onkosten. Wacht daarom niet te lang en geniet van het schoon der bollenstreek, zolang dit op zijn hoogtepunt is.

Vertrek : Stationsplein C. S., Amsterdam, bij voldoende deelname, des morgens 9.30 en des namiddags 2.30. De navolgende route wordt gevolgd: Amsterdam C. S., Haarlem, Aerdenhout, Vogelenzang, Noordwijkerhout, Noordwijk, Sassenheim, Lisse, Haarlem, Amsterdam C. S. Elke rit duurt ongeveer 2½ uur. Te Noordwijk gelegenheid voor eigen rekening de Bloemententoonstelling te bezichtigen.

PRIJS PER PERSOON f 1.65

DE UITSLAG van de prijsvraag uit het premieboek: „Gij zult niet doodslaan!”

	1.		2.		3.		4.
1.	n	e	g	e	r	i	n
	e		r		o		e
2.	g	r	o	o	t	e	r
	e		o		o		e
3.	r	o	t	o	n	a	e
	i		e		u		u
4.	n	e	r	e	e	u	e

Wederom publiceeren wij, op verzoek van de Administratie der Hollandsche Bibliotheek, den uitslag van een premieboek-prijsvraag en wel van het „WONDERVIERKANT” voor komende in den roman „GIJ ZULT NIET DOODSLAAN”. De gevraagde woorden zijn: NEGERIN, GROOTER, ROTONDE en NERVEUS (zie bijgaande teekening). De hoofdprijs, een

EIKENHOUTEN OPEN BOEKENKAST

is ditmaal ten deel gevallen aan Mej. Anny Brinkman, Dommelstraat 32, Eindhoven. De overige prijzen, f 2.50 elk, werden bij loting toegewezen aan de dames en heeren: B. H. Joosten, Zutphenschestraat 4, Apeldoorn; N. v. Wieringen, Molenbuurt 16, Alkmaar; E. Klok, Appelmarkt 360-361, Zierikzee; A. J. Dik, Kl. St. Jansstraat 1 A, Amersfoort; Meurs, Wilhelminalaan 7, Wassenaar; Mevr. Kuiper-van Randwijk, Groote Breede Plaats 5, Harlingen; G. M. van Poppel, Polanenstraat 66, Amsterdam; G. Klein-Langenhorst, Ravenhorstweg 9, Winterswijk; Th. Laumen, Oranjeplein 3, Roosendaal (N.B.); W. E. Erdelmann, Adr. v. Bleyenburgerstr. 40, Dordrecht; M. G. Smit, Driehovenstraat 15, Groningen en G. Gregoire, Zandweg 3^D, Heerlen.

De prijzen worden dezer dagen aan de winnaars verzonden.

Zonsondergang te Waihiki Beach, op Honolulu, een der Hawaii-eilanden.

Stevens durfde zijn ooren nauwelijks gelooven. Het aanbod van den heer Martin was zoo prachtig, dat hij er een oogenblik aan twijfelde, of deze het wel oprecht had gemeend.

De Engelschman scheen zijn gedachten te raden en sprak :

„Luister eens, mijnheer Stevens; ik heb ruim dertig jaar zaken gedaan en weet, dat ik eerder een man kan vertrouwen dan een schriftelijke garantie. Ik heb vertrouwen in u. Indien u met mijn voorstel accoord gaat, zal ik uit Vancouver een ingenieur naar de mijn sturen en den bodem laten onderzoeken. Krijg ik een gunstig rapport, dan steek ik wat kapitaal in de onderneming, waardoor het u mogelijk zal zijn, de exploitatie winstgevender te maken.”

Stevens knikte slechts; hij was niet in staat een woord te spreken.

„Zoo, die zaak kunnen we later grondiger behandelen,” hernam Martin. „En nu zullen we weer over uw dochter spreken. Stemt u er in toe, dat ze met ons meegaat naar Londen? Ze kan een jaartje bij ons logeeren en ik geef u de verzekering, dat het haar in dien tijd aan niets zal ontbreken. Ik heb er reeds met mijn vrouw over gesproken en deze zal het heerlijk vinden, uw kleine meid als haar eigen dochter te behandelen. Hudson was eerst van plan, een poosje in uw kamp te blijven, maar ik geloof, dat mijn voorstel beter is.”

Stevens mompelde een paar onverstaanbare woorden. Het verleden was voor hem zoo moeilijk geweest, dat hij nog niet goed aan een schonere toekomst kon gelooven. In zijn verbeelding had hij altijd gezien, hoe Eva van het eene goudveldskamp naar het andere moest trekken, zonder enig comfort en zonder die kleine vreugden, welke voor een jong meisje nu eenmaal onontbeerlijk zijn. En nu werd er een aanbod gedaan, waarvan hij nooit had durven droomen, noch voor zichzelf, noch voor zijn kleine lieveling.

„Ik weet niet, wat ik zeggen moet,” mompelde de oude man. „Het gaat boven mijn verwachting.” Martin glimlachte en hernam :

„Ik heb gehoord, dat uw compagnon Purdey niet bijzonder ingenomen is met Eva's besluit. Was hij met haar verloofd?”

„Neen. Hij heeft mij wel haar hand gevraagd, maar ik heb me er onmiddellijk tegen verzet. Hugh is een goede kameraad bij het werk, maar als echtgenoot van Eva deugt hij niet.”

„Prachtig. Ik geloof wel, dat mijn vrouw morgen voldoende hersteld is om uw dochter een bezoek te brengen. En indien alles goed gaat, vertrekken we overmorgen naar Vancouver. Ik vrees, dat het u wel een beetje hard zal vallen, van Eva te moeten scheiden.”

„Heel hard, mijnheer Martin. Maar voor mij is het tevens een geruststelling, dat ze in goed gezelschap komt.”

„Op dat punt kunt u volkomen gerust zijn, waarde heer. En wat Dolf betreft, behoeft u zich evenmin ongerust te maken. Ik ken den bengel al vanaf den tijd, dat hij zijn eerste broek aan had en kan u verzekeren, dat het een eerlijke, oprechte jongen is. Bovendien is hij financieel geheel onafhankelijk.”

„Eva bezit geen penny,” sprak Stevens fluisterend.

Martin klopte hem op den schouder.

„Beste vriend, wat kunnen wij beter doen, dan die kinderen helpen gelukkig te worden. En zooals de zaken nu staan, geeft u eigenlijk alles wat u bezit. Maar laat ons nu een ernstig woordje over de mijn spreken.”

Toen Stevens in het kamp terugkeerde, zag hij Eva aan de deur van de hut staan.

Hij vertelde haar onmiddellijk, wat er tusschen hem en Martin was besproken en plotseling hing ze aan zijn hals.

„O, vadtje,” stamelde ze, „ik ben zoo gelukkig. Ik houd veel van Dolf, maar van u ook. U hebt altijd alles voor mij opgeofferd.”

„Spreek daar niet over, kindje,” zei hij en hij streelde haar gouden lokken. „De heer en mevrouw Martin zijn bijzonder hartelijke menschen en kunnen heel veel voor je doen, waartoe ik niet in staat ben. En nu ga ik naar Hugh om hem te vertellen, dat Martin deelgenoot in de zaak wil worden.”

Ze kustte hem op beide wangen en ging naar haar kamer.

„Ik heb goed nieuws, Hugh,” zei Stevens, toen

hij Purdey's hut binnenstapte.

„Voor de mijn?”

„Precies.”

Hij vertelde hem, dat Martin tegen storting van kapitaal deelgenoot in de zaak wilde worden en vroeg hem, of hij een vierde van zijn deel wilde afstaan.

„Indien ik je goed begrepen heb, dan wil die Engelschman voor vijf duizend pond een vierde gedeelte van het deelgenootschap koopen en bovendien vijf duizend pond storten om de mijn op gang te brengen, nietwaar?”

„Juist.”

„Ik ga met het voorstel accoord en ben er van overtuigd, dat Danks geen tegenwerpingen zal maken.”

„Waar is Danks?”

„In de mijn. En hoe staat het met Eva?”

„Wat bedoel je, Hugh?”

„Je zult toch wel begrijpen, dat ik een geldelijke schadeloosstelling mag hebben!”

Stevens schudde het hoofd.

„Geen penny, oude makker. Eva heeft niets met de mijn te maken en ik geloof, dat we dat

reeds vroeger hebben besproken.”

Purdey keek een oogenblik nijdig naar den eigenaar van Stevens' Hoop, stak zijn pijp in brand en bleef eenige minuten in diep gepeins voor zich uitstaren.

Plotseling kreeg hij een idee.

„Stevens,” zei hij, „ik geloof, dat we de zaak op een andere manier kunnen regelen.”

„Wat bedoel je, Hugh?”

„Heel eenvoudig het volgende: als Martin met zijn geld komt, dan wil ik mijn aandeel aan jou verkoopen. Op die manier komt de helft der aandeelen in jouw bezit.”

„Waarom doe je dat, Hugh?”

„Omdat ik niet langer hier wil blijven, als Eva vertrokken is. Ik ga elders mijn geluk beproeven.”

Hij zei het heel vriendelijk, doch had daarbij andere plannen in het hoofd. En de oude Stevens had een te oprecht karakter, om deze arglistige plannen te kunnen vermoeden.

Hij slaakte een kreet van verbazing. Hij had nauwelijks durven hopen, dat men tot zulk een bevredigende oplossing zou komen.

„Ik geloof, dat je heel verstandig doet, Hugh,” zei hij.

Purdey knikte slechts en dacht er aan, hoe gemakkelijk men sommige menschen kan beetnemen.

„Goedenavond,” zei hij. „Ik ga nu naar de mijn om een en ander met Danks te bespreken.”

XIII. JENNY HEEFT SPIJT

Zwijgend zaten de beide zusters in haar tent. Julie had zooeven alles verteld en Jenny had ruimschoots gelegenheid haar gedrag tegenover Dolf te betreuren. Ze hield veel van hem, doch had nu eenmaal een koel, terughoudend karakter, waaraan ze niet veel kon veranderen. Gedane zaken nemen echter geen keer en dus besloot ze, zich zoo goed mogelijk in de omstandigheden te schikken.

„Jenny,” zei Julie, „ik heb een zware taak op mij genomen en jij moet mij helpen, deze te vervullen. Eva gaat met ons mee naar Engeland en we moeten haar behandelen als een zuster.”

Jenny knikte.

„Je mag niet vergeten,” hernam Julie, „dat het

arme kind nog nooit een genoeg heeft gehad. Ze weet niet wat tennissen is, hoe ze een baljapon moet dragen of een vriendin ontvangen. Dat moeten wij haar leeren. Ik weet, dat het je moeilijk zal vallen, Jenny, maar met een beetje zelfoverwinning kom je er wel."

"Ik wil het probeeren, Julie."

"Prachtig," riep deze en ze sloeg haar arm om den schouder van haar zuster. "En nu komt de moeilijke vraag der japonnen. Wat zullen we voor haar uitzoeken?"

Tot laat in den avond spraken de beide meisjes over Eva en toen ze naar bed gingen, wist Julie, dat ze een goed werk had gedaan.

XIV. PURDEY'S VERRAAD.

Danks, ik moet je spreken."

Purdey klopte hem op den schouder en Danks legde zijn houweel aan den kant.

"Wat is er, Hugh?"

In de donkere mijngang was Hugh zeker, door niemand bespied te worden. Op zijn gewone, langzame manier vertelde hij, wat hij op het hart had en vroeg ten slotte:

"Heb je me goed begrepen, Danks?"

De ander knikte. Het was een gewaagd spel en daarom wilde hij zekerheid hebben.

"En indien het rapport van den ingenieur ongunstig is?" vroeg hij.

"Jij moet er voor zorgen, dat dit niet het geval is," was Purdey's veelzeggend antwoord.

"Alles goed en wel, maar als ik gesnapt word, kost het mij vijf jaar vrijheid."

"Je kunt onmogelijk gesnapt worden en bovendien zijn er acht duizend dollars te verdienen."

"Ik weet het," sprak Danks. "Natuurlijk hangt er veel van af, op welke wijze de monsters worden onderzocht, wie Martin's raadsman is en welken ingenieur hij in den arm neemt. Bovendien ben ik

er nog niet zoo zeker van, dat de mijn geheel waar-deloos is."

"Dwaasheid, Danks. Niemand in heel Amerika zal tien dollar voor dit hol geven."

"Best mogelijk, maar..."

"In ieder geval krijg je een zekerheid van acht duizend dollar tegen een kans van een op de miljoenen! Je hebt dus te kiezen."

Danks dacht een oogenblik na.

"Indien ik je dus goed begrepen heb," zei hij, "dan komt de ingenieur hier om monsters te halen. In ieder monsterzakje gaat ongeveer vijf kilo erts..."

"Juist," viel de ander hem in de rede. "Het zijn linnen zakjes, die je moet bewerken met het goedje, dat ik je zal geven. Het kan nooit ontdekt worden, of slechts dan, indien de monsters in helder water worden gewasschen. Maar je weet evengoed als ik, dat dit bijna nooit gebeurt."

Danks knikte.

"En hoe staat het met Eva?" vroeg hij plotse-ling.

Op Purdey's gelaat kwam een vreemde uitdrukking, die de ander echter niet kon zien.

"Ze gaat naar Engeland met dien melkmuil. Dat kan ik natuurlijk niet verhinderen. Maar Stevens vertelde mij, dat ze de eerste drie maanden nog niet trouwt."

"Wat wil je daarmee zeggen?"

"Luister, Danks, en denk goed na over hetgeen ik je nu ga vertellen. Niemand weet precies, wie het meisje is. En indien ik in den loop der eerstvolgende maanden een zeker document kan machtig worden, dan zal die melkmuil alle belangstelling voor het meisje verliezen en zijzelf nog blij zijn, dat ze mij kan krijgen. Begrepen?"

"Welk document bedoel je?"

"Haar geboorte-bewijs. Dat zal natuurlijk een en ander kosten en daarom heb ik direct geld nodig."

Danks zweeg. Er was iets in Purdey's woorden, dat hem slechts matig beviel. Weliswaar was hij altijd en onmiddellijk bereid, op alle mogelijke eerlijke en oneerlijke wijzen geld te verdienen, maar een vrouw een gemeenen streek spelen, neen, dat kon hij niet goed. Het was een ongeschreven wet voor alle mijnwerkers en gouddelvers van het Noorden, dat vrouwen steeds met den grootsten eerbied behandeld moesten worden. En met Eva zou men geen uitzondering maken op den gemeenen regel. Integendeel. Alle mijnwerkers uit de Rocky Mountains kenden haar en zouden voor haar door het vuur gaan. Ze was het pleegkind van den ouden Stevens en het geheimzinnige van haar afkomst had een krans van romantiek om haar gouden lokken gevlochten.

"Ben je van plan met haar te trouwen?" vroeg Danks.

"Ja, zeker."

"Heel zeker?"

"Bemoei je alleen met hetgeen ik je gevraagd heb."

"Best," zei Danks, "maar één ding wil ik je zeggen. Je kunt met Stevens' Hoop doen wat je wilt en ik zal je helpen, indien je mij voor het werk betaalt. Maar probeer niet het meisje te bedriegen, want dan zou ik je levend villen. En indien je mij zou vermoorden, dan zijn er nog duizend andere gouddelvers en mijnwerkers, die voor het pleegkind van den ouden Stevens op de bres staan. Vergeet dat nooit, Purdey."

XV. EVA'S AFSCHEID VAN DE BERGEN.

Voor het eerst in haar leven was Eva bang. Ze reed naast mevrouw Martin en had vijf minuten geleden een laatste afscheid toegewuifd aan de mannen, die bij den uitgang van het gouddelvers-kamp hadden gestaan

(Wordt voortgezet)

Palmengroep bij Waihihi.

UW SALON

koopt U bij ons op jaarrekening en
ZONDER VOORUITBETALING!!

Nevenstaand ameublement kost compleet **f195.-**
slechts

te betalen met f 4.- per week of f 16.- per maand
COMPLETE HUISKAMERS f 97.50, f 125.-, f 145.-
enz. alles met 1 jaar crediet, onder garantie,
en eveneens zonder vooruitbetaling.

Karpetten, Loopers, Tafel- en Divankleeden, Maten,
Zeil en Linoleum, Feltex enz., alles tot zeer billijke
prijzen. Zeil en Linoleum wordt gratis gelegd.

„SPREEKTHANS MET WINTER EN 'T KOMT IN ORDE!“

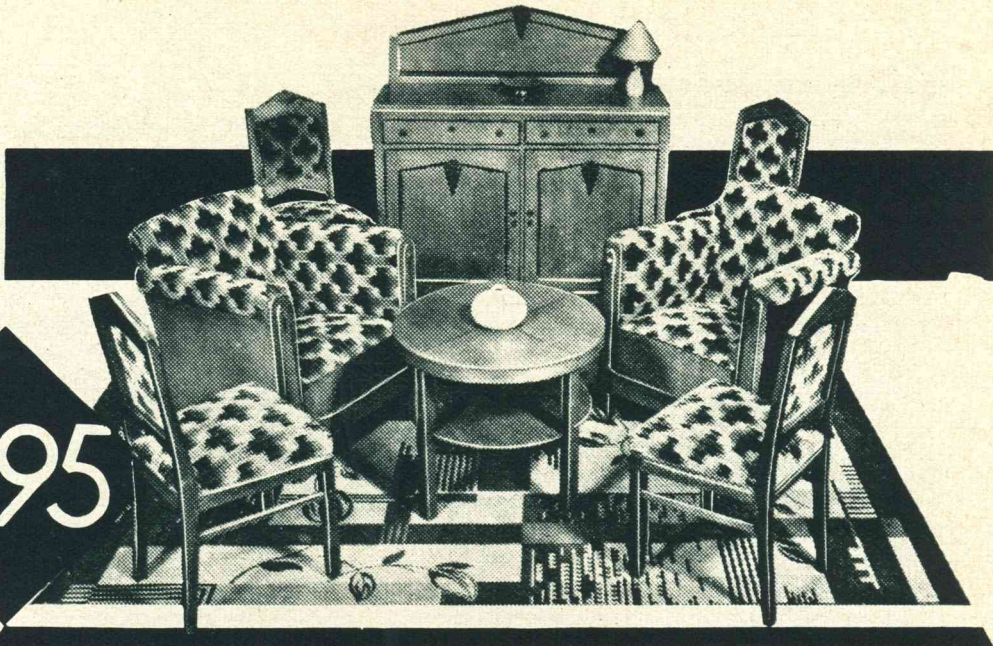
Groote Meubelcatalogus wordt U op aanvraag
gratis in blanco enveloppe toegezonden.

WINTER AMSTELSTR. 24
AMSTERDAM
TELEF. 43545

(LOEB)

Geopend tot 8 uur, 's Zaterdags tot 10 uur

f195

Drie mijlpalen op den weg der schoonheid

GISTEREN

HEDEN

MORGEN

POEDER. - Terwijl het de schoonheid van uw gelaat verhoogt, doet het - door het contrast - de onvolkomenheden van schouders, armen en handen meer uitkomen. Wat daaraan te doen? Moet u riskeeren, dat uw japon bedorven wordt door voor uw décolleté poeder te gebruiken, dat zich zelfs op een laagje crème slechts losjes en vluchtig kan vasthechten?

COMPACT. - Dit is minder vluchtig dan poeder en het bezit bovendien het voordeel geringer van omvang te zijn, zoodat het gemakkelijk in het handtaschje kan worden opgeborgen. Niettemin heeft het dezelfde nadeelen van het poeder; het hecht zich slechts vast op een laagje crème en kan alleen op het gelaat worden gebruikt, het eenige deel van het lichaam, dat niet in contact komt met de kleeren.

VELOUTY. - Eindelijk een geweldige vooruitgang: de intensieve verbinding van crème en poeder, die eminente chemici hebben uitgevonden en die den naam draagt van „VELOUTY“. Vervaardigd uit de zachtste crème, dat door een licht, bijna onweegbaar poeder is gebonden, heeft het beider prachtige uitwerking tot effect. Het zal niet lang duren of alle dames zullen aan een wonder gaan gelooven, zoodra zij constateeren, dat haar frissche teint weerstand biedt aan zelfs het hardnekkigste wrijven. De Velouty stelt u in staat een harmonisch geheel te vormen van uw gelaat, hals, armen en handen, zonder het minste gevaar voor zelfs het subtielste toilet. Tegen den terecht zoo verfoeiden glimmenden neus, de roode vlekjes en verdere foutjes van de huid, maakt daarvoor gebruik van Velouty. Velouty wordt uitsluitend gefabriceerd door DIXOR, den erkenden Parijschen schoonheidsspecialist. Verkrijgbaar vanaf 30 cts. in alle goede parfumerie- en kapperszaken in 4 tinten: Blanche, Naturelle, Ivoire en Ocre.

GRATIS: Om een monster te ontvangen van de 3 voornaamste kleuren is het voldoende naam en adres te zenden, alsmede 1 0.25 aan postzegels aan den Importeur voor Nederland: N. E. VAN DER LAAKEN, Leidschekade 98 A, Amsterdam-C., Telefoon 36372

Mejuffrouw

BLONDINE

zoudt U Mevrouw willen worden?

Maar laat dan niet Uw kans voorbijgaan door Uw mooie blonde haar mat en kleurloos te laten worden. Roberts Nurblood, de speciale Shampoo voor blondines, voorkomt het verkleuren en geeft ook reeds donker geworden haar den oorspronkelijken lichten gouden glans terug. Bevat geen kleurmiddel, geen henna, geen schadelijk bleekmiddel. Miljoenen malen beproefd! Probeer Roberts Nurblood nog heden! Importeurs: Firma B. Meindersma, Den Haag-Amsterdam-Sneek.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Bij Hoofd- en Kiespijn
MIJNHARDT'S POEDERS
Doos 4-5 ct. Per stuk 8 ct.
Bij Uw drogist.

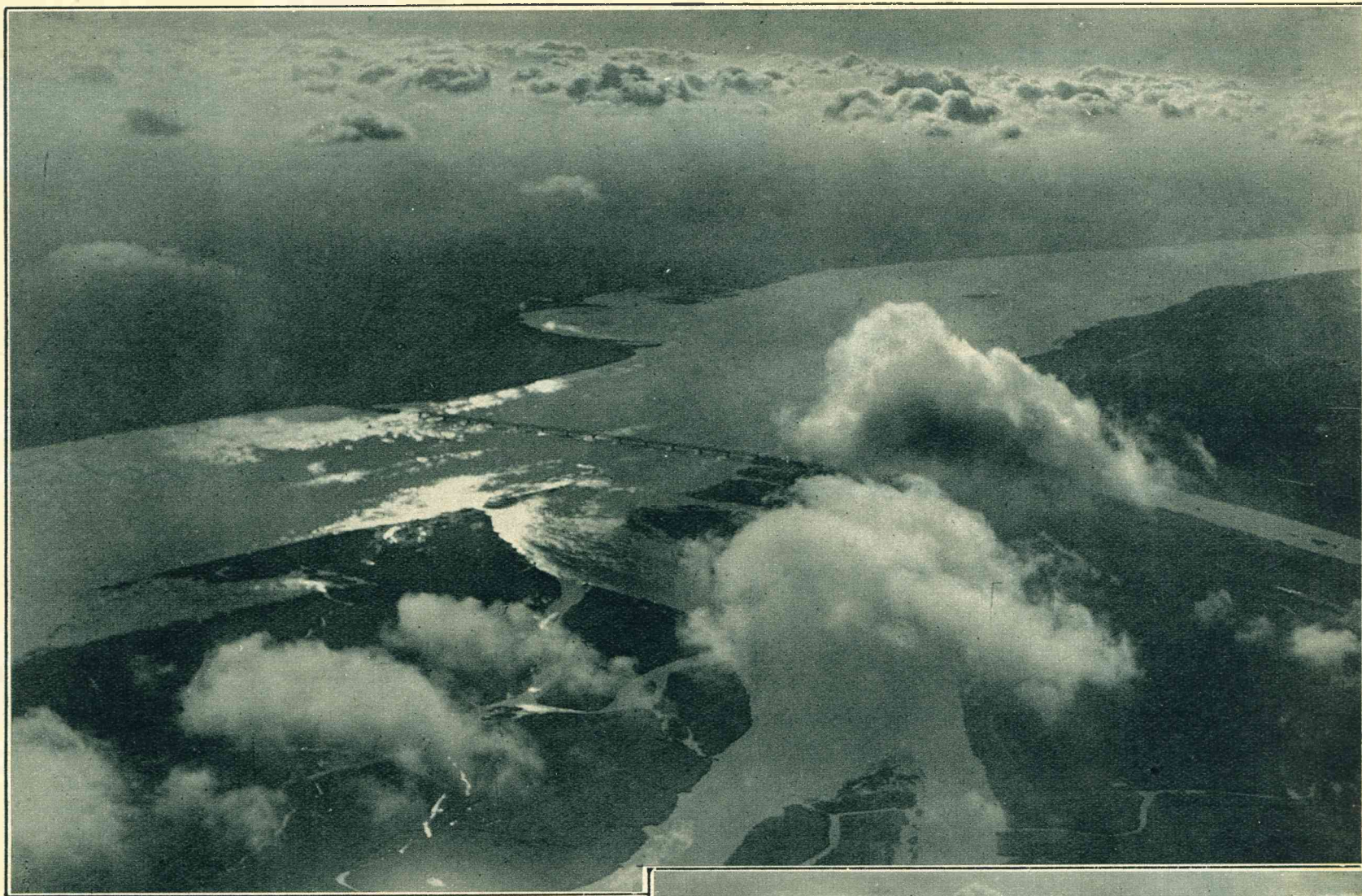
U KUNT DIRECT SPELEN

op de H&C Harmonica met piano-klavier, welke uitmunt door een volle welluidende toon en door beroepsspelers bij voorkeur gebruikt wordt. Uitsluitend de modernste constructie, met onbreekbare staaltongen, met piano-klavier, wit gelakt, in luxe uitvoering, 22 pianotoetsen, 8 bassen. Prijs fr. remb. f 35.- door geheel Nederland. Met de bijgevoegde muziekcartons (zie afbeelding) direct te bespelen! Catalogus No. 93 en condities voor grotere en duurdere modellen op aanvraag.

N.V. HEES & Co., HAARLEM
Kruisstraat 33

Witte Tanden: Chlorodont

de heerlijk verfrisschend smakende pepermint tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

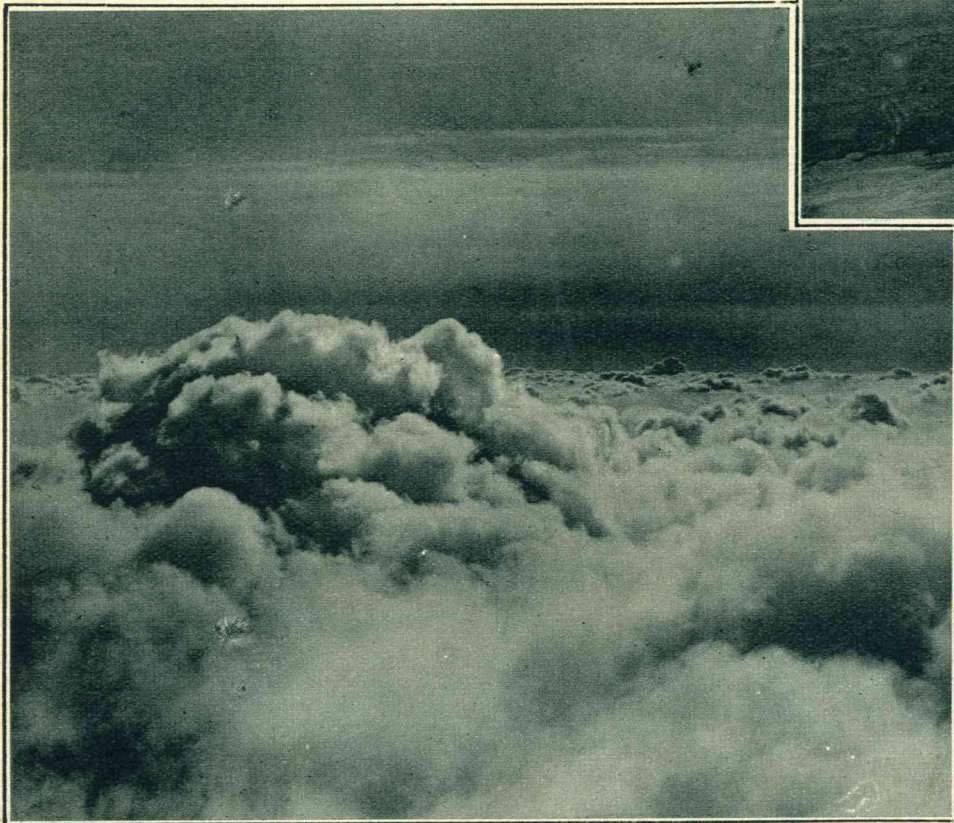

Schapewolken boven den Biesbosch en de enorme Moerdijk-spoorbrug.

BOVEN DE WOLKEN

Hoe de merbelende wolkenmassa er uit ziet, wanneer we er recht op in vliegen.

Een wolkenmassa van boven gezien.

De plastische wolkenformaties van Zuidelijker hemels zien wij in ons land slechts zelden, maar het meest nog juist in deze maanden. Onze regenluchten zien er gewoonlijk van beneden gezien egaal grijs uit, en slechts onweersgevaarten imponeeren ons soms door hun fantastische vormen. Zelfs de lichte zomerwolken schijnen veel vlakker en platter tegen den hemel geplakt te liggen dan de bolronde watten pluksels, die Zwitserland of Italië ons laten zien. Maar anders wordt het voor den luchtvaarder, die zich midden tusschen de wolkgevaarten beweegt en ze van alle zijden bezichtigen en bestudeeren kan. Eenige bijzonder mooie impressies legde de K.L.M.-fotograaf voor ons vast, en ze leken ons merkwaardig genoeg om er onze lezers op te vergasten.

STADS LAWAAI

een plaag voor de zenuwen. Wrigley's kauwen werkt kalmevend, verhoogt het uithoudingsvermogen en houdt de geest helder. Juist in deze gejaagde tijd heeft men een helder hoofd en een vaste wil noodig om vooruit te komen. Wrigley's bevordert een gezonde eetlust en een goede spijsvertering. Wrigley's verhoogt Uw werklust en houdt Uw lichaam krachtig en gezond.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent per pakje. HM-5

WRIGLEY

IN DIT SPORTBLAD
leest u
ALLE VERSLAGEN

en
uitgebreid
Sportnieuws!

HET AMSTERDAMSCH SPORTBLAD
OFFICIEEL ORGaan (VERGELAD)
VAN DE A.V.B. EN A.V.V.E.
DOELKINDEN T'KASTEEL VAN AEMSTEL
N.V. VOORBURGWAL 69-73 AMSTERDAM

J. F. KIKKERT & ZN.
NIEUWE LIEUWSTRAAT 25
TELEFOON 49098 EN 49398
FABRIKANTEN VAN
BEKERS - LAUWERKRANSCHEN
MEDAILLES EN INSIGNES
HET ADRES VOOR BETER GEMIDT SPORTPRIJZEN

**HOTEL CAFERESTAURANT
„KRASNAPOLSKY“**
GEHEEL GEMODERNISEERD
DANCING
SALEN VOOR
VERGADERINGEN EN BEZOEKEN PARTIJEN

BRUGMAN'S REISWAGENS
BRUGMAN'S AUTOCAR-INDUSTRIE
SPUISTRAAT 14 - 16, 1017 - AM

**MIJNHARDT'S
Hoest-
tabletten**
Doos 30 ct

EEN WELDA
HAAR
HOOFDHUID
Berken
J.H. KEUNE / A.M. VAN

COMPLETE MEUBEL

HET AMSTERDAMSCH SPORTBLAD
houdt u op de hoogte, vertelt u over de wedstrijden van den Amsterdamschen Voetbal Bond en den Amsterdamschen Volks-Voetbal Bond.

Een uitgebreid weekblad met interessante artikelen, clubnieuws, sportoverzichten enz.

U leest dat alleen in Het Amsterdamsch Sportblad. Abonneer u — 't kost maar f 2.— per half jaar (voor leden A.V.B. f 1.—) — en u blijft op de hoogte.

Iederen Maandag in uw brievenbus.

Losse nummers 10 cent — aan alle Amsterdamsche kiosken verkrijgbaar.

UITGEVERS: 'T KASTEEL VAN AEMSTEL, N.Z. VOORBURGWAL 69-73, AMSTERDAM

De belangrijkheid van het zout—

Om Spijzen Smakelijk te Bereiden

De meeste gerechten moeten met zout klaar gemaakt worden. Voeg de juiste hoeveelheid bij Uw eten door middel van zoo'n handige Cerebos bus met strooier. Zij bevat het zuiverste zout van de wereld, het blijft droog en is niet te overtreffen.

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine middel en groote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafelgebruik.

Dr. H. NANNING'S Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en genezen in korten tijd de ontstoken slijmvliezen. De

maakt het inbrengen zeer gemakkelijk. Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.75 per doosje van 12 stuks.

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

MOOSTWOUD FRANEKER

**ZIEKENWAGENS
INVALIDENRIJWIELEN**

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Gratis MONSTER VAN EEN MIDDEL TEGEN HUIDAANDOENINGEN

De jeuk, veroorzaakt door ekzeem of andere huidaandoeningen, kunt ge in enkele seconden doen bedaren. De eerste druppels **D.D.D.** stillen direct het jeuken, dringen diep in de poriën door en doden de ziektekiemen, die zich daar bevinden. Deze geneeskrachtige vloeistof wordt met succes aangewend bij alle aandoeningen der huid en hoofdhuid. Koop een flacon van 75 ct. of f 2.50 bij Uw apotheker of drogist, of vraag per briefkaart een gratis monster aan de **D.D.D. Company, A'dam, Ald. 64 C-11**

**DDD. GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

Een nieuwe lente!

Zooals de warme schutblaadjes het leven der knoppen aan boom en struik tegen kou en wind beschermen, vrijwaart „Zij"-Crème het ontwakende leven in Uw huid tegen de nukken van den grilligen voorjaarsdij.

In prijzen van 20-30-45 en 75 cent.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“ Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

ADVERTEERT IN DIT BLAD

U hebt
een benijdenswaardig
mooie teint,

hoe komt U daar eigenlijk aan? Dat is niet zulk een groot geheim! Ik gebruik Scherk Face Lotion; 's morgens en 's avonds wrijf ik er mijn gezicht mee af. Het is eenvoudig en het helpt.

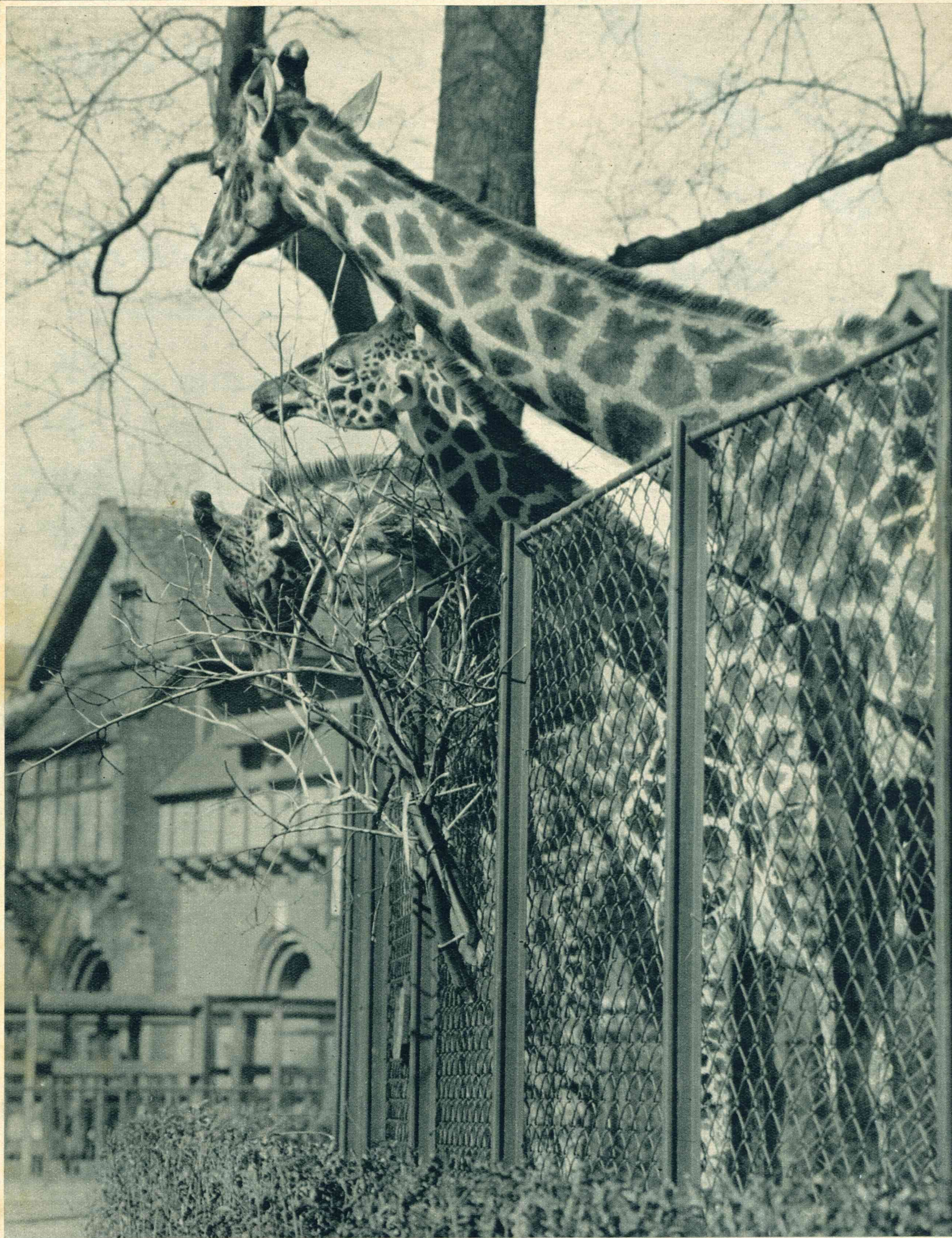
Slechts echt in origineele flesschen met het opschrift Scherk.
(Voor de verzorging van de teint. Tegen meesters en onreine huid. Voor heeren uitstekend na het scheren.) Per flacon fl. 0.75, 1.20, 2.10, 4.50

**Scherk
Face
Lotion**

SCHERK

Generaal-Agen-
S. Blindeman & Co.
Zeedijk 11b, Amsterdam

„Mijn naam oeden de be-
roemde Scherk poeder“

HET ONTBIJT

VAN DE GIRAFFEN IN „ARTIS” BESTAAT UIT TWIJGEN, DIE ZIJ MET HAAR LANGE GRIJPTONGEN
PLUKKEN EN UIT LANGE REEPEN BAST, WELKE MET BEHULP DER SNIJTANDEN WORDEN AFGESCHILD

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f 1.62⁵⁰; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; Voor het overige buitenland f 2.25 of f 2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.